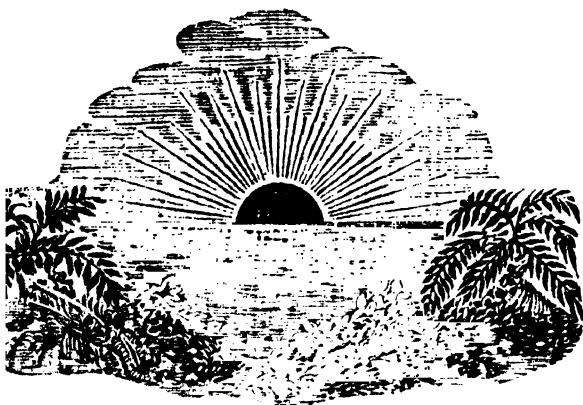

માજદ્યસ્ત્રી મોનાજત.”

યાને

૩૩ ફીરેસ્તાઓનું પ્રાણદય.

કર્તા—“ હરમીસ.”

સાંસ્કૃતિક વિદ્યાપીઠ ગ્રંથાલય
અમદાવાદ
શ્રીમદ્ ગોપીરામજી સંગ્રહ

૭૭૬૦

આ પુસ્તક ધી જમશેદજી નશરવાનજી પીતીત પારસી ઍરફનેજ
કૅપટન પ્રિંતીંગ વર્ક્સ, નંબર ૧૪૧, લાલબાગ, પરેલ,
મુંબઈમાં મીં મેહરજી બેહરામજી મીઠાઈવાલાએ છાપ્યું
છે, અને મીં હોરમસજી શોરાબજી મીસ્ત્રીએ
દીસોઝા બીલદોંગ, ગોવાલ્યા તલાવ, મુંબઈ
મધે પોતાને માટે પ્રગટ કીધું.

ગુજરાત વિદ્યાપીઠ ગ્રંથાલય

[ગુજરાતી કોપીરાઈટ વિભાગ]

અનુક્રમાંક

૭૭૫૦

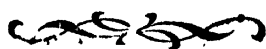
વર્ષિક

પુસ્તકનું નંબર ૩૩ ૬૪૨-૭૧૩ ૨૧૭૮૫

વિષય

U ૮૪૪૩ : ૪૪૪૬

માજદયસ્ની મોનાજાત

રચનાર—“હરમીસ.”

હારમસજી સોરાબજી મીસ્ત્રી,

“મિનોઇ મજહ”-મધુરિકા-“કિયાની કિર્તન,”
“સગન સંગિત,” “રેહબરે રોશની”
“દાદારનુ દાસ્તાન,” “ભાવિક ભક્તિ,”
નસીબનો નાઝ યાને તકદીરનો તલેસમ,
“હિંદના દાદા”ના કર્તા.

“ડાન” ફાટોગ્રાફીક સ્ટુડ્યોના આર્ટિસ્ટ.

ગોવાલ્યા તલાવ, મુંબાઈ

પ્રોપીડીના-તથા ગાયનોને ફોનોગ્રાફમાં લેવાના સર્વ હક્ક
કર્તાને સ્વાધીન છે.

TO
The Sacred Memory
OF
Dr. LAWRENCE H. MILLS
WHO SPENT
The Most Precious Years of his life
in the pious endeavour
to Enlighten the World
with The Sublime Teachings
OF
Righteous Zarathushtra.

પાકે

સ્પિતમ જરથુસ્ત્રના
પવિત્ર, ભવ્ય, ગુણી શ્રેષ્ઠ અને અપોધથી
પુર્ણ રીતે ભરેલા
ઉમદા, આલા અને નેક
શિક્ષણો ઉપર
જીંદગીના અમુલ્ય વખતમાં
તેજદાર, જ્ઞેશદાર, અને જ્ઞાની
અજવાલુ પાદનાર
જ્ઞાની ડૉ. લૉરન્સ એચ. મીલ્સના
ભલા અપો રહની
પવિત્ર યાદમાં
આ “ માજદીયસ્ત્રની મુનાબત ”
અર્પણ કરું છું.

કર્તા—

હરમીસ,

માઝહ્યસ્ત્રી મોનાજત

પ્રસ્તાવના

“ હરમીસ ” અથવા મીઠા હોરમસજ સોરાખજ મીસ્ત્રી ફક્ત એક આર્ટીસ્ટ અને અચ્છા લખનારજ નથી પણ કાવ્યમંદીરના એક સેવક ખી છે, અને તેથી કવિતા અને સંગીત સંબંધી ફેટલાંક પુસ્તકો એમણે પ્રગટ કીધાં છે. એમનાં લખાણોમાં પાક ખુદા ઉપરની આસ્થા, કામ અને દીન માટેની લાગણી, અને ઇન્સાનો અરસપરસ ઇન્સાફ અને લાઇખાંધીથી વર્તવાં રહે તે જોવાની આતુરતા જગેજગ નજર આવે છે. આપણા પવિત્ર ધર્મ અને તવારીખની બાબદો ઉપર પોતાની શક્તિઓ રોકવાની એમને ભારી ઉમેદ છે; અને તેવી ઉમેદને અનુસરીને આ પુસ્તક રચવામાં આવ્યું છે. એ પુસ્તકમાં આવેલું લખાણ ફરોગદ ચોપાન્યામાં આવી ગયું છે.

પુસ્તકની બાબદ જરથોસ્તીઓમાં જોયો “તેત્રીસ ફરેસ્તાઓ” તરીકે જણાયળાં છે તેમની કીર્તિનાં ગાયનો છે. એ ગાયનોનો ભાવાર્થ એ કહેવાતા “ ફરેસ્તાઓ ”ની સેતાયશમાં લખાયલા ફારસી વિષયો ઉપરથી લેવામાં આવ્યો છે, અને એ ફારસી વિષયોની મતલબ સમજવામાં કર્તાને મીઠા શીરોઝ શાપુરજ મસાનીએ મદદ આપી છે.

એ કહેવાતા “ ફરેસ્તાઓ ” વિષે આપણામાં એવી માન્યતા છે કે તેઓમાંના એક સીવાય સઘળાં હોરમઝદ અને ઇન્સાનની વચ્ચેનો દરજ્જો ભોગવતી હસ્તિઓ છે. ફરેસ્તાઓની હસ્તિને બીજા ધર્મોએ સ્પષ્ટ રીતે સ્વીકારી છે તેમાં કાંઈ ખી શક નથી. પણ જરથોસ્તી ધર્મમાં તેવીજ માન્યતા ખરેખર છે કે તે બીના તદ્દનજ શક વગરની નથીજ. ઇન્સાનોના દરજ્જાનાંજ પણ આપણાથી ઘણાં આગળ વધી ગયેલાં રૂઆનો હાલ હસ્તિમાં હોય અને તેઓ આપણી મદદ માટે અલ્લીક રીતે આ દુન્યામાં ફરતાં રહે તે આપણે વગર આંચકીએ માની શકીએ. પણ જે શક્તિઓ કે સ્થિતિઓને ઉત્તમતા દર્શાવતાં ગુણવાચક નામોએ પીછાનવામાં આવેલી હોય તેઓ તો એવાં રૂવાનોમાનાં કોઈ હોઈ નહિ શકે એવું તો આપણી સાધારણ અક્લ ખી સમજ લે એમ છે. એવાં ઉચ તબક્કે ચઢેલાં રૂવાનો તો જેમને આપણુ ફરોહરો તરીકે સમજીએ છીએ તેઓમાંજ સમાવાં જોઈએ અને તેથી તેઓ મજકુર કહેવાતા “ ફરેસ્તાઓ ”થી તો જુદાંજ હોવાં જોઈએ એમ સમજવું મુશ્કેલ નહિ જણાશે.

એ કહેવાતા “ ફરેસ્તાઓ ”માંનાં પહેલા સાત તો જોયોને આપણે “અમેષ સ્પેન્ટ” તરીકે ઓળખીએ છીએ તેઓજ છે અને

તેઓ પાક ખુદાની પોતાનીજ સાત મુખ્ય શક્તિઓ અને સ્થિતિઓ છે તે તો ઘણું દરજ્જે હવે સ્વીકારાયલું છે. અદુરમજદા યાને “મહાજ્ઞાની ખુદા,” વોહુમનો યાને “રૂડું મન,” અથ વહિશત યાને “સર્વોત્તમ અશોઈ,” ક્ષત્ર વર્ગ્યે યાને “રૂડી ઇચ્છા બર લાવતી મહા શક્તિ,” સ્પેન્ત આરમઘતિ યાને “અશોઈ માટેની સંપુર્ણ મતિ,” હુર્વતાત યાને “સર્વતા,” અને અમૃતાત યાને “અમર્ગી” એ તો ખુદ પાક ખુદાનાજ મહા ગુણો અને શક્તિઓ દર્શાવે છે તેમાં કોઈમી સંદેહ લાગી શકે એમ નથી, કેમકે જો ખુદામાં છે તેવીજ સંપુર્ણતા તેનાથી અલગ છે એમ માનવામાં આવે તો તેવી માન્યતામાં અને અનેક ખુદાની માન્યતામાં કંઈબી ફરક રહે નહિ. અને જે સંપુર્ણ ગુણ પાક ખુદામાં હસ્તિ ધરાવતોજ છે તે તેનાથી અલગ હસ્તિ ધરાવે છે એવું માનવાની શું જરૂર છે તે આપણે સમજી શકીએ એમ નથી.

એ સાત મુખ્ય હાલતોમાંની કોઈમાં સમાવડી, પણ વધુ સ્પષ્ટ રીતે પીઠાનવામાં આવેલી, હાલતને “યઝદ” નામે ઓળખવામાં આવે છે. “આદર” તે પાક ખુદાનુંજ રોશન દર્શન છે એમ આપણુ માનીએ છીએ. એમ જો નહિ માનીએ અને તેને ખુદાથી અલગ શક્તિ માનીએ તો પછી આપણુ ખરખરજ “આતશ પરસ્ત” પ્રજા ઠરીએ. “આતશ” એ ખોરહતા પવિત્ર પ્રવાહો દર્શાવે છે. એ પ્રવાહો “હુકમ્યે” યાને “રૂડી કરણી”માંથી વહે છે અને “વોહર કષ” યાને “વિશ્વ આકર્ષણ” તરફ પોતાનો માર્ગ લે છે. સંપુર્ણ “રૂડી કરણી” ખુદ પાક ખુદામાંજ છે અને “વિશ્વ આકર્ષણ” ખુદાથીજ થાયછે તે સમજવું બીક નહિ જણાયો.

એવીજ તપાસ બીજા યઝદો વગેરેને લાગુ પાડી શકાશે અને તેથી કહેવાતા “તેત્રાસ ફરેશ્તા”ઓની માન્યતા એક ખુદાની માન્યતાની આડે આવતી માનવી જોઈતી નથી. મગર તે એકજ ખુદાની માન્યતાને વડુ બહોળા રૂપમાં દર્શાવતી માન્યતા છે એમ સમજી લેવું જોઈએ.

એ મુનાબતોમાં મીઠા હોરમસજીએ પોતાનો ભક્તિભાવ ઘણો ઉચ્ચ રીતે દર્શાવ્યો છે તે કોઈપણ ખરાખર સમજીને અને રાસ્ત ઢબે વાંચનાર જોઈ શકશે. આપણે એવીજ દોઆ ગુજરીયું કે એ ગૃહસ્થની આત્મદ્રષ્ટિ સત્યને હજી વધુ ઉડાણથી પીઠાણતી થાય અને મહા સત્યની સેતાયશને એથીબી વધતી આસ્થા અને અસરથી દર્શાવી શકે !

પ્રથમ બે બોલ.

ઈનસાન જાતને, જુઠા સામે સરચાઈ માટે, ખોટાં સામે ખરા માટે, ખુરાં સામે લલાં માટે લડવાને જે મનખુત હુથિયાર બક્ષવામાં આવ્યું છે, તે ધર્મ છે. ધર્મની સમજથી કૂવધીને મિનોઈના મનોહર મન્દિરમાં મેળવાઈ શકાય છે ધર્મથીજ, ન્યાય, દયા, મયા અને આદી ઉત્તમ ગુણોનો વધારો થઈ શકાય છે. ધર્મથીજ, પાક અહુરા મજદાની તમામ ધેયદાશોની ખુબી ગાઈ શકાય શીયે. જ્યારે મનુષ્યમાં, તમામ ખાસીયતો જન્મથીજ પાચન થયેલી છે, અને મનુષ્ય જેમ ચાહે તેવી વલાણુ લઈ શકે છે, પણ તેમા સિધ્ધિ રસ્તો, યાને સારતીનો રાહ લેવાની જ્યારે મતલબજ હોય છે, ત્યારેજ તે ધર્મનો દાઝ ધરાવતો હોવોજ જોઈએ, એમ સંહેલાઈથી સમજાઈ શકાય છે. આપણે જનવરો માહેથી થોડાક ગુણો હાલમાં ઠાંકી, તે ઉપર મન કરીશું, તેઓ માહેલી ખાસીયતોથી મનુષ્ય પુરતું વાકુંજ છે. એક સિંહ જેવો હિમ્મતવાન તત્ત્વ, મનુષ્યમાં છે, તેમજ વાધના જેવો હિચકારો અવતાર પણ છે, તેમજ ગરીબ બકરા જેવો અવતાર પણ છે. આગળ વધી તપાસ કરીશું તો, સાપ, નાળિયાં અને કોહલાં જેવા આદી ગુણો પણ તેમાં છે, પણ એ બધા ગુણો, મનુષ્ય વાપડતો નથી, કારણકે, તેમાં વાચા, વાણી, સમજ શક્તિ, અને ધર્મનાં ગુણો પ્રબળ થયેલા છે, તેટલાજ માટે તે પ્રાણી માત્રના વર્ગથી, ઉચ્ચ પ્રાણીના વર્ગમા સમાય છે, કારણકે તે ધર્મ જાણે છે, માને છે, અને તે પ્રમાણે ચાલે છે, તેથીજ તે મનુષ્ય કહેધાય છે. ધર્મ સમજવાનુ જ્ઞાન, જ્યારે દર્શક થાય છે, ત્યારે સાદી સમજથી, હુમત, હુપ્ત અને હુવરસ્તથી પોતાનું કામ શરૂ કરવાનુ પેહલુ પગઠીયું બરે છે, અને તેજ હુમત હુપ્ત, અને હુવરસ્તથી, પોતાની શક્તિઓ ખિલવતો રહી, કૂવધીને ઉચ્ચ લાન તરફ લઈ જાય છે. જ્યારે ક્રોધથી, કપટ, અને અદેખાઈથી, પોતાના તનના છિદ્રે છિદ્રેને ખતાસદાર બનાવી, પોતાની દેહે બિગાડે છે, ત્યારે, ધર્મ, પ્રેમ મયા, સહનશિળતાથી પોતાના તન અને મનને શાન્તિ આપી, દાદારના નિમેલા અને ફરમાવેલાં ઉચ્ચ પ્રકારના, મનુષ્યને સુખ આપનારાં તથા મિનોઈમાં પુગવાના કાર્યો કરે છે, મનુષ્યને એકજ જગ્યાં ઉપર સ્થિર પડી રહેવું યા પાછળ હઠવું, યાને ખોટું કામ કરવું, આગળ વધવું, યાને લલાઈના, નેકીના, ઈનસાફના, પરોકારનાં કાર્યો કરવા, એ તેનાજ હાથમાં છે, જેના આગળ વધવાનો ઉત્તમ આસરો, ફક્ત ધર્મથીજ મળી શકે, જે માટે પાક રૂપતામાં જરૂરતએ આપણને લિત્ત લિત્ત પાઠો શિખાડ્યા છે.

હાલમાં, આ પ્રગટ થયેલું મહાર્ક દશમું પુસ્તક, મહારી “માઝદીયસ્તી મોનાજત,” જેમા ત્રેત્રીશ ક્રીસ્તતાઓનું પ્રારંભ, અને પ્રાપ્ત્ય આપ્યું છે, તે દરેક રોજ પ્રમાણે વાંચવા માટે, તેમા મોનાજત રૂપે ખ્યાલત આપીછે, અને તે સાથે, તેનો સાદો અર્થ પણ વાંચવા માટે સાથે છાપ્યો છે, જે દરરોજની તમારી જંદ અવસ્થાની ખંદગો માહેથી ફારેગ થતા, જોઈ જવા નમ્રેપુર્વક અરજ કરવામાં આવી છે.

જંદ અવસ્થાનો કશોખી અભ્યાસ ન હોવાથી, એ દરેક રોજ, યાને ક્રીસ્તતાઓના પ્રાપ્ત્યનો પ્રારંભનો અસલ લાવ, પ્રિય મિત્ર, ક્રીસ્ત શાપુરજી મસાની એમ. એ. એલ. એલ. ખી. એ અમોને લખી મોકળાવ્યો હતો, જે ઉપરથી આ ચોપડીમાં સમાવેલી લીટીઓ લખી, મહારી પ્રિય પારસી જરથોસ્તી કોમના નર અને નારીઓ સમક્ષ ધરવા હું અરજ કરું છું, અને એમ ધરતાં, સાથે ઉમેરો કરૂં છું કે, ગમે તેમ ધારો, છતાં, આપણી શક્તિ હમેશા અદના કહેવાય. આપણી શક્તિ પ્રમાણેજ આપણે કરી શકીએ છીએ, અને જેમ જેમ આગળ વધીએ છીએ, તેમ તેમ શક્તિના ખિલવાથી, આપણે વધુ સારૂ સમજી શકીએ છીએ, જેથી આ સામાન્ય શક્તિથી લખાયેલો લેખ, કૃપા દ્રષ્ટિથી લેખવામાં આવશે. આ આખો લેખ, ફક્ત તેના સાદા અર્થ સિવાય, કયોગદ્ જેવા ત્રીમાસીક ધાર્મિક અને રવાનની માર્મિક બાબદોથી ભરેલો છપાઈ પ્રગટ થાય છે, તેમા, ત્રણ તબક્કે આવી ગયેલો હતો, અને હાલમા, તે પુસ્તક રૂપે જળવવા, એક લલા પારસી જરથોસ્તી ખાનુએ, તથા ગ્રહરથે, ધણીક નકલો ખરીદ કરવાના હોવાથી, અમને છપાવવા આગ્રહ કરવાથી, તે છપાવી પ્રગટ કરવામાં, મહને સહાયતા મળી છે.

આ લેખ, કયોગદ્ના છેલા અંકમાં પુરો છપાઈ પ્રગટ થઈ નિકળવાને થોડાજ દિવસમાં, તે પુસ્તક રૂપે જળવવા માટેનો આગ્રહ થવાથી, હું એમજ લેખુ છું કે, તે ત્રેત્રીસ ક્રીસ્તતાઓની લલી કુવાથીજ, મહને દાદ મળી હોયને! યાને મહાર્ક કામ ફળીભુત થવા, મહને મહારી મહેનતનો ખદલોજ મળ્યો હોયને. એથી હું ભાર મુકી, સર્વ પારસી જરથોસ્તી કોમને, સમજવવાજ માગણી કરૂં છું કે, ધર્મ ઉપરની આસ્થાજ, તથા તે ઉપરનું તમારું ઝેન, તમોને અનદીઠા મુખોની નવાજેશ કરશે. તે મુખ વાડી ગાડીનું નથી, ચાકર નોકરનું નથી, ધનમાલ મીલકતનું નથી, પણ મનની શક્તિનું મુખ અર્પણ થશે.

ડોક્ટર મીલ્સ જેવા વિધ્વાન નર, કે જે મરહુમે, પોતાની જંદગીનો મોટો ભાગ જરથોસ્તી ધર્મની બુલંદી શોધવા પાછળ રોક્યો હતો, અને જેમની ખંતીલી

મદદથી, ધર્મ ઉપર ઘણીજ રોશની મેળવાઈ છે, તેમને આ પુસ્તક અર્પણ કરવાનો પ્રયાસ કરવામાં આવ્યો છે તેમ કરવાથી, એક તો ભલા નરતું આપણા ઉપર મોડું કરજ હવુ, જે પાછુ પુરેપુરું નહીં તો થોડુકળી વાલવાની આપણી કરજ તે એક ખાતુએ છપાવવા આગ્રહ કરી વાળી છે, અને ત્રીજીએ કે મહારી ગરજ સરવાઈ છે, કે જ્યાં એક લેખકનો, અદના લેખ, છુટા પુસ્તકમાં પ્રગટ થઈ અજવાળુ જોવા પામ્યો છે.

આ બે બોલ સમાપ્ત કરતા ફરી એકવાર, હાથજોડી સમા ચાહું છું કે, એમાં કાંઈ ભુલભાલ થઈ હશે, તે નમ્ર રીતે ચલાવી લઈ ઉપકાર કરશો. જમને કાંઈ ભાવતું થશે તેનો તો ઉપકારજ રહેશે, પણ જમને, કાંઈ ઘણુંજ ખારીક શોધવાતું મન થવું હશે, તેઓને મહારી અરજ છે કે, તેઓએ હમેશા માની લેવું, કે હું એક અદના લેખક છું અને માન્ય રાખવું કે, જ્યાં “મતિ તેવી ગતી” કે જે મતિ મહારી ગતિને એવુંજ આત્મિક શિક્ષણ દીયે છે, કે કુશમન અને દોસ્ત, મહારે મન સરખાજ છે, જ્યારે દોસ્તની સેવા કરવા મહારી કાળજી રહે છે, ત્યારે કુશમન તરફથી મહારા આત્માને ખિલવતો માર્ગ મળતોજ જાય છે. જેઓ ધીરજથી વિચારશે, તેઓને માલમ પડશે કે, આ સમગ્રી લીટીઓ, તેઓ માલકોશ રાગમાં ગાઈ શકશે. અલખત તેમા શબ્દો, માત્રામાં, બે યા કેટલીવાર, એક માત્રાને લાંબી કરવાથી તેમ કરી શકશે, તે ગમે એવું ખી કહેવાશે, તોયે ભવાં ચઢાવી અમરધુ વાંચવા કરતા સંગીતના સરોદમાં મધુરજ લાગશે.

આ પુસ્તક ખોરશેદ ઈઝદ યાને પાક રૂપતામા જરથોસ્તના મરણ દીને ખહાર પાડવાની મહારી મોજ પાક અહુરાએ પુરી પાડી, અને તેને વેળાસર અમલમાં મેળવી આપનારે મદદ કરી કે, દિવસ જે મહારા હાલા ચેરાગ ખોરશેદનો જન્મ દિવસ હતો, તે માટે હજારો શુક દાદાર તહારા !

છવટે એવો ઉદગાર કાઢી ખતમ કરી રજ ચાહું છું કે, જેઓએ મહારા પુસ્તકોને દરેક રીતે આશરો આપી મહારી મરજ સાચવી છે, તેઓનો, ખરા અંતકરણથી આભાર માન્ય કઈ છું.

આરટીસ્ટ ડોન રુડીયો
ગોવાલ્યા ટેન્ક
મુંખઈ.

}

સદા તાબેદાર,
“હરમીસ.”

કર્તાનાં બીજાં પુસ્તકો.

“મિનોઇ મઝાહુ” (પાક અષો જરથુસ્ત્ર તથા અહુરા મજ્દાની બક્તિભાવના ગાયનો નોટેશન સાથે) કીમત આના ૪

“મધૂરિકા” (યાને સુખોષ સંગિતની રંગીત રચના તરજુમો સાથે) કીમત આના ૧૨

“કયાની કિર્તન”- કીમત આના ૪

“સગન સંગિત”-(નવજોત, લગતના સર્વ સગન, વરસ ગાંઠ તથા સુખ પ્રસંગના ગાયનો)-નોટેશન સાથે-કીમત ૬

“રેહુબરે રોશની”-(અષો જરથુસ્ત્રનું જન્મ વૃત્તાંત, ખેત તથા સંગિત-નોટેશન સાથે) કીમત આના ૮

“દાદારનું દાસ્તાન” ... કીમત આના ૨

“લાવિક લકિત” ... કીમત આના ૮

“મધૂરિકા” ના થોડાંક ગાયનોની નોટેશનો “સગન સંગિત” તથા “રેહુબરે રોશની” માંથી મલશે.

“નસીબનો નાઝ ” (કપડાંની બાઇન્ડીંગ) રૂ. ૨
(કાગલની) રૂ. ૧૫

“હિંદના દેશ લકત દાદા ” ...
તૈયાર થાય છે.

“મોહન મહાલ” યાને “સંસાર કે સ્વપ્ન સિંગાર”
અને “સંજાણનું સરજત ”

ચોપડીઓ મેળવવાનું ઠેકાણું—“ ડોન ” ફોટોગ્રાફીક સ્ટુડ્યો, ગોવાલ્યા ટેંક રોડ, મુંબાઇ, તથા મેશર્સ જાંઢગીર કરાણીના છોકરાઓ, મી॰ મુકાદમ ત્રીપાડી, ડી. લક્ષ્મીદાસ બુક્સેલરો તથા નશ્વરવાનજી નવા ધોબીતલાવ, તથા ઇન્ડયન બુક ડીપો, મેડો સ્ક્રીત, મુંબાઇ.

પ્રથમ પાક પરવરદેભારનો પ્રારંભ.

ઓ પાક અહુરામઝદા, કે જેને હું, યાં, કોઈ જોઈ શકું, નથી, તેને મહારા હઝારો હઝાર નમન દુવા પુગો ! હું કે જે ત્હારા વિસ્તારમાં એક રજ માત્ર છું, તે, ત્હારી બહુજ બોહોળી શક્તિ કેમ ખ્યાલી શકીશ, ભક્તિ કેમ પાળી શકીશ ? ત્હારી અપાર ગતિને મહારી અદના મતિ, ફક્ત, જન્મથી શિખવવામાં આવેલા વચનો સિવાય વધુ જાણી શક્તિ નથી. બાળપણથી, તું એક મહાન, એક સર્વ શક્તિવાન, એક મહાજ્ઞાની છે, જેનો કોઈ હરીફ નથી, એવા બોધમાં કામળ મનને મઢી રાખ્યું છે, તે સિવાય, ત્હારા માટે હું કોઈને કશું સમજાવવા શક્તિમાન નથી, પણ આટલું તો રોજ મહારા આગળ વધતાં આયુશ સાથે ખ્યાલ કરી શકું છું, કે કંઈ પણ ચિન્ન તું વગર હોઈ શકેજ નહીં. તેઓમાં તું, અને તુંમાંજ તેઓ સઘળા છે, હતાં અને રહેશે. મૃત્યુ માનું તો ત્હારામાં મરીશ, જીવન માનું, તો ત્હારામાંજ જીવીશ. દુખ માનીશ, તો ત્હારીજ સાયમાં, સુખ માનીશ તો ત્હારીજ આસમાં. બુદ્ધિ અને બળ કળ, અને કળા સહ તુંથીજ છે, હત્તમ કરીશ, તોએ ત્હારી પાસે, હલકું કરીશ, તો સુધારનાર પણ તું છે ઓ પિતા અહુરામઝદા ! તુંને મહારા હઝારો હઝારો નમન !

નથી જો હું પાપી—તું—તારનાર કહેવાય કેમ !

નથી જો હું મરનાર—તું—મારનાર કહેવાય કેમ !

નથી જો તુંજ આસ—તો—દુખો સહેવાય કેમ !

નથી જો, રજ સાંસ—તું અપાર કહેવાય કેમ !

તુંએ, ઓ બાપ, જ્યારે ન ખ્યાલી શકાય એવા જમાનાઓ સુધી, અનેકના કાર્યો અને કામોના ભેદ, ત્હારી પાસેજ રહેવા દીધા છે, ત્યારે અમો કે જેઓ ત્હારી આગળ કમતરીન રજ સમાન, રજના પણ રજ સમાન છઇયે, તેઓ થોડું જાણી, મજના મજ સમાન, બીજાઓ સાથે હિર્ષી અદેખાઇથી, વર્તણું કરીયે છઇયે, તો તે એકલુંજ, ત્હારી મસ મોટી મોટાઇ, અને આજ્ઞા શાનને સાબિત કરનાર છે. અમારા રવાનને, ક્ષત્રીને વૃદ્ધિ આપનાર બાપ તુંજ છે, હતો અને રહેશે, એક હું મઝદીયસ્ની દીનનો પાળનાર જરથોસ્તી, કષ્ટલ કરું છું—માન્ય કરું છું અને તે ઉપર ચાલવા તૈયાર છું અને રહીશ.

પાક અહુરમઝદ !

માજદોસ્તની મોનાજાત યાને

૩૩ ફરેસ્તાઓનું પ્રાખ્ય અને લેલી પ્રારંભ.

પ્રથમ બે બોલ.

મનુષ્ય જાતની મોટી વયની ખાસ ખિલવણીનો આધાર બાલ્ય અવસ્થા ઉપરથીજ રહે છે, જેથી સ્તુત્ય છે કે નાનાં બાળકોને અતિ સંભાળ, અને દેખરેખ તબે રાખવાની ‘એકલી ફરજ’ માખાપની પોતાનીજ છે, જે ફરજનું કરજ બજાવવામાં પહેલી ગરજ, તેઓને, પોતાનાં પ્રેમાળ બાળકોનાં કુમળાં મગજ ઉપર અહુરમઝદ અને તેની નજદીકની થોડીક મહાન પેદાયશો ઉપર ખ્યાલ દોડાવવાનું છે, જેની રૂડી અને ગુણી શુરૂઆતથી, કોમળ વય ઉપર પહેલાં ઉઠે અને ગુણુકારી ખ્યાલ હર કાળ, તેઓની મગજ શક્તિ, તે ઉપર તાજી રાખે છે અને બાલ્યવયથી ભક્તિભાવ ધરાવતું નાનકડું હૈડું ધીમે ધીમે તેના પેદા કરનાર પાક અહુરા મઝદા તરફના માન માટે, તલપતું રહે છે, જેથી “નેકી અને નર્મીના,” નમન ભરેલો ભાવ તેઓનાં મગજ ઉપર તાજી રહેવાથી, અહુરમઝદ તથા તેની પેદા કરેલી મહાન સૃષ્ટિ-રચના તરફ સદા ઢળતો રહે છે. માટે આ બાળ્ય-અવસ્થાથીજ દીધેલો પાક ભગિન્યમાં રૂડાં પરિણામ લાવશેજ, જેવો ભાવ, આ સાથ મોનાજાત રૂપે દરેક રોજની ખુખી સાથ આદર કર્યો છે, જે ઉપર વાંચનારનું લક્ષ ખેંચવાની રજા લઉં છું. આવી મોનાજાત ગાવાથી આ કલમ કાંઈ એમ કહેતીજ નથી, કે અવસ્તા ભણુતરના કલામો ન ભણુવા ! જરૂરજ ભણુવા, પણ ઘડી બે ઘડી, સાદી એખારતમાં જે રાહત મળતી હોય, તો મનન કરવા કાંઈખી અર્થસુચકજ કહેવાશે. આવાં એક કામ, તથા મોનાજાત બનાવવા માટે મહારા પ્રિય મિત્ર શીરોજ શા. મસાનીએ, દરેક રોજનાં નામ તથા તેના ગુણી ભાવો, અસલ ફારસી ઉપરથી ઉતારી આપવાની કૃપાથીજ, મોનાજાત રૂપે લખી શક્યો છું.

તે પાક અહુરમઝદ મ્હને મહારી આ ફરજમાં મદદ આપે, એટલુંજ ખ્યાલી આગળ વધું છું.

પાક પરવરદેગારની સીકિતમાં

પ્રથમ-એ બોલ-(બચત.)

નમું પાક અહુરા, ઓ મજાદા તુંને
 નમું તારા જગને ને આકાશને.
 નમું પહાડ પાણી ને—તારાઓને
 નમું સારી ખલકત—સેતારાઓને.
 નમું તારા આતપને વારવાર
 નિકળે ખરેખર ખુબીવંત સાર
 નમું જોઈ ખુરશીદની—હું જળક.”
 નમું મહાબોખતારને હું પલક.
 નમું તારી સઘળી પેયદાશેને
 નમું સર ઝુંકાવી સીકાયતોને.
 નમું, જે દીધો તુંએ—“ જરથુશ્ત્રને ”
 નમું હું, સખકતા તુંજ પુતને
 ભલા એ સપુતે—તો યાદી ભરી
 ખુબી જણાવવાને રંજો ધરી.
 “ ભલી દીન ”—આપી, અમેને ખરી,
 સુખનીજ વાતો છે એમાં ભરી.
 જળકતો ચળકતો પ્રકાશિત તું !
 કાયદો ગેતિનો ધરનાર તું !
 રજમાં ને રજકણ ને પહાડો એ તું !
 પાણી પવનમાં ને ઝડોએ તું !
 નમું હું ફરીથી અરે અહુરા !
 અમારા કરમપર નિગેહ્યાન થા !

દાદાર અહુરમઝદ ! રોજ પહેલો.

ભલાઈનો વધારો તું કરનાર બાપ !
 રાખે તું સઘળેજ, જોર સાથ માપ.
 બધાથી તું મોટો અને બળવંત
 અજબ છે ગતિ તારી, તું કળવંત !

ડહાપણુ અને જ્ઞાનમાં એક છે,
 જાણે બધું જે, તે તું, નેક છે.
 ગમે તે કરે, તુંજ મરજીને સર,
 પેદા કીધું તે બધું જહાનપર.
 સંભાળ અને રહાય તુંજ એક લે,
 મહેને તું પોતાનો ઈરવાજ દે.
 અતિ તુંજ ઉપકાર છે મુંજ સીર,
 તુંથીજ હિમ્મત, તુંથીજ ધીર !
 ઝળકતો, ચળકતો પ્રકાશિત તું,
 ભલા કાયદાનો ખી માહીર તું !
 નમું હું, નમું હું, અરે શેહરીયાર !
 મહારોજ તું એક પરવરદીગાર !

ઓ બાપ પાક અહુરમઝદા ! તું ભલાઈનો વધારનાર, સક્રિયનો
 આપનાર, ડહાપણુ અને મિનોઈ જ્ઞાનમાં વૃદ્ધિ દેનાર, છે. તું સિવાય
 મોઈને હું નમતો નથી. ત્હારી, ન ખ્યાલી સદાય એવી ઝલેહ, ચળક
 અને જોશ. મ્હારી ક્વધીને જેમાલમ હોશ આપી, મ્હારા જ્ઞાનમાં
 વધારો દીધે છે. મ્હારી હિમ્મત, ત્હારીજ બળ છે. મ્હારી ધીરજ,
 ત્હારીજ કળ છે. મ્હારી મરજી ત્હારીજ ખુશી છે. મ્હારા રજેરગમાં,
 મ્હારા બદનના છિંદ્રે છિંદ્રે, ત્હારોજ લાસ છે, જે મ્હારા સાંસ,
 યાને દમને આસ આપતો રહે છે. ઓ પાક પિતા, આખેરીમાં ત્હારી
 નજદીક આવવા માટે તું મહેને, ખ્યાલ, હોંશ અને જોશ આપ !

“એહુમન અમશારુપંદ.” રોજ ખીજો.

“અરે ઓ એહુમન”—ઓ “દાનાઈ તુર” !
 “અહુરાની જ્ઞાની” માં—ઝળવંતો પુર !
 ગુર તું હતો—મુંજ “જરથોસ્તનો” !
 દોસ્ત તું ખરો—કુલ ગોસફંદનો.
 “અહુરાએ, કીધો છે જનવરનો દોસ્ત” !
 અક્કલ દેવા કીધો બંદોબસ્ત,
 જીવનંત, જનોનો “ભરવાડ” તું !
 દાનાવો શોધે છે તુંજ જુસ્તેજુ.
 તુંને રહેખરી દીન માટે દીધી,
 મુલાકાત “સ્પતામે” ત્હારી લીધી,

લખખો પાઠ—શિખ્યા “ સ્પિતામા ” તુંથી,
 “ જીવની દયાની ” ખી નસીહત તુંથી.”
 સમજાવ્યું— “ જીવરક્ષાને ” કાળ,
 “શિખાડયા છે સંપ” ને સખકેના સાજ !
 વળી તુંમા નરમાશ, ભલા કુલ વિચાર
 જીવ જેઓ રક્ષે તેનો તું ચાર !
 પ્રથમે અમુને “ હુમત ” આપ્યો,
 “ હુજત હવરશતનો ” ભરમ આપ્યો.
 દીધો ખોધ જેમાં “ ન જીઠ ખોલવું ”
 અપોષના કલામેજ મુખ ખોલવું.
 નમું “ મહારા ખેહમન ”—તુંને સદ વાર !
 આપોરે અક્કલ, ઓ “ માયાળુ ચાર ” !
 સલાહ સંપ દેનાર ખેહમન ચાર !
 તુંજનો ભલો છે ખરેખર વિચાર !
 નરમાશ ત્હારંજ છે ખાસ બળ,
 તુંમાં ભરી છે રે જ્ઞાનીજ કળ.
 શિખવી તુંએ છે ભલી આએ દીન,
 ખુખીથી ભરેલું છે ત્હારં ચકીન.
 નથી તુંમાં ગુસ્સો—ને કીનો કપટ,
 રાખે ભલાંનીજ તું ચટપટ.
 અનેક ગોરપંદો પળે છે ખરે,
 તેઓ ઉપર મહેરખાની ધરે.
 તું કુરતાથી, બચાવે બહુ,
 સાથે મયા, ને દયાખી બહુ,
 જ્ઞાન સાથ અક્કલ બક્ષનાર તું,
 ખુરા વિચારેને મારનાર તું !
 જીવનની મોરાદો રૂળે તુંજથી
 ત્હારા જેવો કોઈ દોસ્ત હયાં નથી.—

ખેહમન અમસાસપંદ ! ઓ પાક અહુરાના સાથી ! ત્હારી
 ન્યારી અને આળાશાનથી મ્હારં બુદ્ધિ બળ, પળ પળ ટકી શકે
 છે. જીવ અને જતોનો તું ખરેખરો ખેરખાહ છે. ત્હારાથીજ
 તેઓતું પોષણ છે. જ્ઞાનીઓની અક્કલ, પ્રથમથીજ ત્હારા હાથમાં

મવક્ત્ર કરી છે. અમારા સ્થિતામા જરથુસ્ત્રાને, પ્રથમથીજ જ્ઞાન, વહેવાર, તેમજ આત્મિક બળનું જ્ઞાન, તુંએજ આપ્યું. તુંને પાક પિતા અહુરાનો, પ્રધાન કહું તો કંઈ પુરતું નથી. તું મહાને ભલું મન, ભલી શક્તિ, અને ભલી વાણી બક્ષ ! જેથી હું તુંજને મન પસંદ વિચારી, બોલી અને અમલ કરી, પાક અહુરાને ખુશી કરું ! મહારા હમદીનોની, ગરીબોની નાતવાનોની સંભાળ લેવા જેવું સામર્થ આપ, કે અંતે મહારાં રવાન ખુશનુદી મેળવી અમૃતિ આપે !

“ અરદીએહેરત અમશારુપંદ.” રોજ ત્રીજો.

પ્રકાશિત ! પ્રકાશિત ! આતશ ખુલંદ !
 નમાવી ઉભાં સર અમો અર્જમંદ.
 “ રોશન આતશ ” નો પાસબાન,
 અમારું જીવન તુંથી છે શાદમાન.
 “ અષોઘ ને પવિત્રાઘ ” તું ખુરેહ ખરં,
 તે યાદ હરદમ હું હેડે ધરં.
 દીન ને ચેકીનના ઓ “ તેજસ્વી શાહ ” !
 “ ખલકતના મૂળે ” છે તુંજની જગા !
 કલ્હો તુંને “ જરથુસ્તે, અહુરાનો પુત ”
 ભર્યા છે પાકીજે રંગા અખુટ.
 દ્રમખાન અમને છે એવોજ ખાસ,
 “ સુગંધી સુખડ,” હું ધરં તુંજ પાસ.
 નમીને ધરં, “ એક સલાં તુંજ સર ”
 તરતજ દે છે તું ખુશબો અસર.
 તને જોઈ મન મુંજ જળકાય બહુ,
 “ રોશન જળક ” ની ખુખી શું હું કહું !
 અહુરાએ દીધી નવાજેશ યાર
 જેના વગર રહે ખરે શું રે સાર !
 ઓ “ આતશ ” ! તું હર પખરતો રહે !
 તું મુંજ આરબુ ને હું મુંજ દેહ !
 નજર એક ચિતે હું તું પર ધરં,
 મહારાં હું મન હવે ખિલતું કરં.
 ચળકતી પેશાનીના પાકી તુરા !
 “ જરથુસ્ત્ર જીગર ” ના ઓ પહેલા તુરા !

નમીને, નમીને, કરો ને નમું,
 “ભલા તુર” જેથી હું તુંને ગમું !
 તુંજથીજ “અહુરાને” મળવાની આસ,
 ભણું હું ભણું, ને ખિલે મુંજ સાંસ !
 “અહુરાના રંગો” નો ભાસ આપનાર !
 સદા જે ભજે-સુખ ચાખે અપાર !
 અરે અરદીખેહેસ્ત, ઓ અષોઘનાજ યાર !
 દુખો વિપત્તોને તું કર દાર !
 પાસખાન તું છે રે આતશનો,
 ભયો છે તુંમા ખુરેહ કસનો.
 પરહેજગારી તુંમાં ભરી છે ખરી,
 ભલી જીંદગીમાં તુંએ નેશ ભરી,
 અંધકારને તું તો દાખીજ દે !
 દરજેને મારીને બાળીજ દે !
 કાયદો છે તુંથીજ સદને ખરે,
 સુખમાં ચલાવવાજ કાયદો ધરે,
 મતિની ગતિને તું ગરમી ધરે,
 તેમાં જ હર વાતે વૃદ્ધિ ભરે,
 દરેક ચીજનો તું ચલાવનાર છે,
 તેરવનાર ને તું બચાવનાર છે.
 ઓ આતપ ખુદાંદ હું નમુ સદવાર
 જીંદગીની કાસ્તીને તું કર પાર

પલક પલક, અન્યેખ રંગ અને રૂપ બદલી, મહારી ચસમોમા
 આનંદ, અને સુખ આપનાર, ઓ આતપ ઉપર કાયેમ થયેલા,
 પાઠ અરદીખેસ્ત સાહેબ, મહારા તનમાં, તહારા તેજસ્વી બળને
 નેશ આપ ! કે જેથી મહારી ભલી, જ્ઞાની, અને બહુજ બોહોલી
 મઝદીયસની દીન ઉપર, મહારો આત્મા નેશવંત, હોશવંત, અને
 ખિલતો રહે. મહારા આખેર થતા વખતે, તે મહાજ્ઞાની મહાબળ,
 સર્વ શક્તિમાન પિતા અહુરા મઝદા તરફ જવાના રસ્તા ઉપરથી
 પસાર થવા, મહને તું સિવાય, કોણ મદદ કરી શકે ! મહને,
 સચ્ચાઈ, પરમાણ્વિકપણું, ધર્મ એતેહાદ, અને આસ્થા આપ !
 મહારી મંદ ગતિને, અતિ ચંચલ, અને ચાલાક રાખનાર તુંજ

એક મહાભારત શક્તિ છે જે શક્તિ માંહેલી, રતિ જેટલી પણ મહને મળવાથી, મહારી મતિ ઉચ્ચ પ્રકારનીજ થશે એવી મહારી પુણ્ય આશા છે, તે શક્તિઓ, પાક અરદીખેસ્તશાહ, મહને તું બક્ષ ! જેથી બહેમનથી મેળવેલી જ્ઞાની શક્તિ સાથે મહારી નેશવંત ધરતી, શક્તિ મળવાથી, મહારી ક્વણી, સેહલથી આગળ વધે !

શહેરેવર અમેશારૂપંદ.-રોજ ચોથો.

“ મિનોઇ ગંજ ” આપે, રહેમી ઓ શાહ,
કરે સર્વે ધાતુની તું પાસખાં !
વિચાર તું દીયે છે—“ અરે રાસ્ત નેક ” !
તુંજનીજ “ સત્તામાં ”—છે “ મહારો ટેક.”
“ હજારો હુન્નરમાં ” તું સામેલ કરે,
અમારા જગરે—તું “ રાસ્તી ” ભરે.
“ રવાનની ખિલવણી ” છે તું બરકતે;
“ અહુરમઝદ બાને ” ચલાવી તું લે !
તુંજ પાઠે “ જીંદગી તો ખુશતર બનેછ; ”
“ અરે તે ખજનો ” જે મુજને ગમેછ; !
આશાની રાહત, ને સુખ આપનાર !
ખુરી મુશીબતનો તું કાપનાર !
ચાલાકી દેનાર, “ શહેરેવર ઓ ચાર ” !
ખ્યાસો, બલા નેક તેરવનાર ; !
કરં સર નમાવી તુંને આક્રીન !
નમાવું હજાર વાર સર કમતરીન !
મુરાદો તું પાળે છે નેકીએ પુર,
આપે છે આખેર મિનોઇતુંજ તુર.

ઓ શહેરેવાર સાહેબ, તુંને સર્વે ધાતુઓ ઉપર મુખત્યાર કર્યા છે, તે સાથેજ તુંથી મિનોઇ જ્ઞાનનો ગંજ મળી શકે છે, કે જેઓ તે મેળવવા રંજ બેચેશે. વિચાર કરવાની શક્તિ, રાસ્ત બોલવાની શક્તિ તું દીયે છે, એવું જ્યારે હું નાણું છું, ત્યારે મહને સદા ઉમેદ રહે છે, કે તે શક્તિઓ, તું મહને બક્ષે ! જેની મારફતે હું મહારો રવાનની ખિલવણી કરવા સામર્થ્યવાન થઈશ. મહારી મુશીબતોને મટાડનાર તું છે. મહારી આશાઓ, જે રાહત પામશે, તો ત્હારાથીજ છે, માટે મહને એવો ખજનો આપ, કે

મહારી આખેરી સુધી તે નહિજ ખુટ કે જેમ થવાથી, મહારો નહી ખ્યાલી શકાય એવો રસ્તો કાપવા, હું શક્તિ મેળવું.

સ્પંન્દારમદ અમશાસ્પંદ. રોજ પાંચમો

“અહુરાએ” નેમેલા સરદાર નેક !
 તુંથી રહ્યો છે “ઓરવરનો ટેક”
 તું જોકે ગાયબ અને અનદીકો !
 જગમાં “લીલો બાહાર” ભરપુર કીધો,
 ખિલ્યાં છે કેવાં રે, ફળ ફૂલ વાહ !
 વળી સાથે આપે છે લહેજત મળહ,
 જનાવરને માટે દીધો ધાસચાર;
 ઉગાર્યા “મીઠાં ફળ” હજારો હજાર.
 નહેર સાથ નાળાંબી “તર” તો કીધા;
 “અજબ રંગ” સાથે તેં રસમય કીધા.
 નથી જ્યાં મનુષ્યની વસ્તી અવાજ,
 ત્યાં પણ દીધાં તેં “હરખત બેનયાજ”
 કીધી કોણે, ત્યાં રે બી પાળણુ જતન ?
 તરાંહ તો જુદી છે “વતને વતન.”
 દીધાં હર તરાંહના “ખુખીવંત ઝાડ”
 કદી કેમ માનવો માને રે પાડ ?
 “જીવન શક્તિ” તેમાંથી કેવી ભરી ?
 “મહાં તુંજ રચના,” મહાં તો ખરી !
 સંભાળ લે છે “નદી પહાડની”
 કરે છે તું “રક્ષા” બધા ઝાડની.
 “નમું ઓરવર” ને હું કર જોડી બાપ !
 માફ કર જે કીધી કસુર સાથ ટાપ.
 “ભલી આ નવાજેશ” અમને ભરી,
 “ફળના ખોરાક” દઇને સંભાળ કરી,
 “પળે પળ” આ અહુરા તુંને યાદ કરું.
 “ભલી તહારી ભેટોથી” દિલ શાહ કરું.

આ સ્પંન્દારમદ સાહેબ, કે જને સર્વે ઓરવર, યાને ઝાડપાનો ઉપર સરદારી સોંપી છે, તેને હું હમેશ નમીશ એ

વનસ્પતિની બળીહારી, તથા લીથો પ્રહાર ત્હારાથીજ છે. એવા લીલા બહાર વગર, જીવજંતોને ખોરાક ક્યાંથી મળી શકે? હઝારો ન જોવાયલા ખુણે ખુણે ફાણ માલી જતન કરી શકે? એ સઘળું ત્હારીજ સંભાળને આધીન છે. એ ત્હારા ઓરવરો, હું કેવી રીતે જોઈ શકું, યા, તેમાં કેવી રીતે વૃદ્ધિનો ફેલાવો કરી શકું, તે માટેનો મ્હને કંઈ ઇલાજ, યા રાહ બતલાવ ! હું તેઓને જોઈ શકું છું, તેઓનો ખ્યાલ કરી શકું છું, તેઓથી તાજગી, અને આનંદ પોષણ જોઈ વળું છું, છતાં, એક ડાંખડી હું પોતે બનાવી શકતો નથી, તેથીજ, ત્હારા માલિકની ખુબીમાં ખરેજ મ્હાન વધારો માની શકું છું. આ ભલી નવાજેશો માટે, હરખના ઉદગાર હું કાઢતો રહું એવું તું મ્હને જ્ઞાન આપ !

ખોરદાદ અમશાસ્પંદ. રોજ ૬ ઠો.

શરીરને તું “ તાકાત તેજ ” આપનાર !
 શાન્તિમાં નિરોગી દેહે રાખનાર !
 “ ખુબીભર્યા ખોરદાદ ” ઓ અમશાસ્પંદ !
 દુવા તમને દેયે ખરે “ મનપસંદ ”
 “ દીનને ટેકવવા દે બહાદુર કમ્મર ” !
 “ દુખ દહીં ટાળીને ” રાખે અમ્મર.
 બન “ મુંજ રહેખર ” જીંદગી દરમ્યાન !
 “ અમ્મર જીવ ” સાચવવા આપે તું “ સ્થાન.”
 “ દરજીયા ” અમને બચાવી તું રાખ !
 આપ એ દેહ, રહે “ આગાહ પાક ” !
 તમારી “ સ્હાય ને મદદ ” આપશું;
 ખરેખર તે “ યાદી દિલ રાખશું.”
 કામ આપ એવું જે “ જીવ આસુડો.”
 રહે, ને વળી જાયે ભવખી રૂડો !
 આપ “ હામ ” એવું—જતન કરવા,
 રૂડાં કામ સિત્તા, બધું નારવા.
 “ રૂડાં કામ ” થી તો “ અમર્ગિ ” મળે,
 “ યકીન સાથ ” કરવા જે “ મરજી ” ઢળે.
 પહેતું જે આજ તે સશઘએ ધરે,
 પાદીઆવ કુસ્તીને માટે ભરે—

“અરદ્વીસુર, અમેરતાત”નો તું શરીક !
 અમારો છે તું પાસ “જીવનો જરીક” !
 “અમશાર્પદંદ ઓ ખોરદાદ” ! નમું વાર વાર !
 “દેહ રાખ સુખરૂપ અને તેજદાર.” !

મહારા તન બદલે મને બળ આપી, મહારી દેહેને નિરોગી રાખનાર, ઓ ખોરદાદ, હું તમને હરદમ દુવા દઈશ. મહારી દીન હપર એતેકાદ રખાવનાર, તથા તે માટે બનકેસાનીથી લડવા, હિમ્મતવાન કમ્મર બાંધનાર તુંજ છે, અને જે રી હુ અમર્ગિ મેળવીશ. દરજી બચાવનાર, મવને લગ્ના સુખમાં ભરનાર, જીવને શાંતિમાં સદા રાખનાર તુંજ છે. અરદ્વીસુર, અને અમેરતાતનો, તો ખરોજ શરીક છે, અને અમારો જીવ તું પાસ ઘણોક જરીક છે. તું અમારા દેહેને હરદમ ખુશાલ કરે ! ત્હારી દુવાથી, જે શરીર અમોને તેજવંત મળશે, તેને આધારે, અમો ખરોજ, ચિન્વદ પુલ પરથી, આકેબત પસાર થઈ શકવાને શક્તિ ભોગવીશું. અને ત્હારી સહાયતાથીજ તે કામ અમો પુર કરી શકીશું.

અમરદાદ અમશાર્પદંદ રોજ સાતમો.

“તમામ ઝાડ ઝાડી” ના પાસમાં બગાડ !
 દમેદમ આપે છે “રાસ્તી સલાહ.”
 બલાઈથી “અમર્ગિનો ભંડાર” દેહ,
 અમારી તું ખરદાશ, ને સમાજ લે.
 “સખાવતનો જોશ ઉમંગ” ભરે,
 “બહેસ્તના મારગને” ખુલ્લો ધરેછ.
 “ગરોયમાને ગુપ્ત રોશની” ખુલ્લી કરે,
 ગરીબ ને તવંગરને એક શાન ધરે.
 “રવાનને” તું લઈ જઈ “બહેસ્તે ફરે,”
 “પવિત્રાઈ, નકી પે” આશીન કરે.
 સદગુણે વધતું છે “બંદગીનું બળ,”
 ત્હારી એ ખાસીયત—એ “ન્યારી કળ !”
 ખરો બહાર રતુમા તું તો ભરે,
 ત્હારું એ બળવાન “જોશવંત ખુરદ.”
 નજર નહી પડે તોએ હાજર હમેશ,
 “ખુબીવંતો ગુણવંતો” એવા છે ભેદ.

જીવોના પાસખાં “અમરતાત તું”!
હજરવાર નમું હું, હજરવાર નમું !

ખુદરતના તમામ ઝાડ અને પાનોનો તું સંભાળનાર છે. અમારી પણ તું સંભાળ લીધે છે, કે જેથી અમોને અમર્ગે મળે. સખાવત કરવા તરફ અમારા દિલમાં નેશ, જે મળે છે, તે ત્હારાથીજ છે. ગરોથમાન તરફની ગુપ્ત રોશનીનો રાહ દેખાડનાર, ખેહસ્તના મુકામ, યાને જીવ આત્માની શાન્તિ અપાવનાર પણ તુંજ છે. દરેક રૂત અને મોસમનો ખહાર બક્ષનાર, પણ તુંજ છે. અમોને તું નેકે નળરે પડતો નથી, તોએ અમોને મદદ આપતા હંમેશ તું હાજર છે, અને તેથી તુંને હઝારોહઝાર વાર નમું છું.

દેખાદર દાદાર. રોજ આઠમો.

દીન રાતને ઓ ઝળક આપનાર !
“બદીના દરખતોના ખીજ” કાપનાર !
“જમીનની ખિલી રહી છે ચીજે ” તુંથી;
“ખુબતરની ખોરેહ” ખી મેળવે તુંથી.
વળી “તુંજ અક્કલ” ની તોશીયત કરું,
“રવાનો ભલાં” સાથે આંકણી ભરું.
“જખાન આંખ” ની તું તો બક્ષેશ કરે,
“કયામતના દીનની” “રોશની” ભરે.
“તાકાત, તેજ” આપે બહાદુર મીસાલ,
“મિનોઇ” જોયછ, ખરેજ ખુશખુશાલ.
ઝળકતો, મલકતો, ફલકતો ખરે,
તુંજના વગર કોણ, દમ દિલ ભરે !
મન તો સુખી થાયે તું નામથી !
કરું, ને કરું યાદ, તું નામની.
દરેક ચીજ જોતાં છે ત્હારીજ યાદ,
યાદીમાં જોઉં જમીન સાથ “યાદ”;
વળી આસમાં ને સેતારા અનેક,
ખુર અને આખ મહાખોખતાર નેક,
ઝાડો ને જંતુ પવન ને હવા,
આતશ ખુલંદની કરું વાહ ! વાહ !

તહારા ગુણોનો હું આકાર કરું,
 બને મુંજ સામે, એક નાર ખુબર.
 જ્ઞાન ને બલી દીનતું તું રવાન,
 ગુણ તુંજ ગાવાને, હું નાતવાન.
 બલાં ખીજ, તોખમનો તું આપનાર,
 આસાની, શક્તિ, ને નેકી દેનાર !
 બલાંનો હમેશાં વધારો ધરેછ,
 ઉમીદ આપીને સુખી કરેછ.
 ઓ દાવર ! દાવર ! બોલું હું નામ,
 ખુશ થાય છે મહારં “મન” રે તમામ !

રાત અને દીનની પ્રતિને જોશ અને ઝળક આપનાર દેખાદર સાહેબ, હું તુંને નમું છું. જમીનની ખિલવણી, તહારાથી છે, તેજદાર જવાન અને આંખ. તથા ક્યામતના દીનની રોશની તું દીયે છે. તુ એવી તાકાત બદ્દે છે, કે મિનોઈના ખ્યાલની ખુશી મળે છે. દરેક ચિજો જોતાં તહારી યાદ આવે છે, અને મન શાદ થાય છે. જ્યારે તહારા સઘળા ખુબી બરેલા ગુણોનો હું આકાર કરું, તો તે આકાર એક ખુબસુરત, નારીનો થાય છે—જ્ઞાન અને બલી દીનતું ઉત્તમ સુખ અને નેક તોખમ આપનાર, તથા બલા કામ માટેની હમીદ આપનાર તુંજ સાહેબ છે. તહારં નામ મુખ ઉપર લેતાંજ મહારં મન ખુશાલીથી ખિલી શકે છે.

આદર-ઇઝદ—રોજ નવમો.

ખુલંદ છે દરજ્જો-ખુલંદ તુંજ સ્થાન,
 ખરેખર તું શાહ —ખરે પાસખાન !
 પહેલો તો આદર ખુરેહજ છે,
 ખીજને આદર ગુશરપ કહે.
 ત્રીજો આદર ખુરજન મહિર ખુલંદ,
 પાસખાન તેઓનો, આદર ખુલંદ !
 કર્યા છે પહેલાં, આતશો ત્રણ,
 તેઓ ઉપર છે રે આદરતું “મન.”
 ખુરા દેવોને માર મારે છે તું,
 યારી જમાને ખી આપે છે તું.

હવસની હરેક ચીજે જ્ઞાની કરેછ,
 બલાંમાં હરેક ભાવે જ્ઞાની ભરેછ.
 રથેરતારે શાહને જોર આપનાર !
 ભુંડાને શીકસ્ત સાથ-તૌર કાપનાર !
 ખુરેહનું અજબ જોશ તું આપ યાર,
 રંક રાય ગાએ છે સરખોજ સાર !
 “અહુરે” ખરેજ એક નવાજેશ કરી,
 તુંજની ખુબી હર “રગમાં” ભરી,
 ભરી તો ભરી પણ દિપાવી ખરી,
 હઝારો ને લાખ હોંશથી છે ભરી.
 અરે ઓ બલાં તર ! તારીફ ગાઉં,
 પજરે હમેશાં, હું એવુંજ ચાહું !
 વાંકો વલી હું નમાવું આ સર,
 છાંયો ધરોરે અમારા ઉપર.
 ને થાય શીદા સૌ નારી ને નર
 “આફ્રીન” ચાહે સદા તું ઉપર !

ઓ ખુલંદ આદર તું આદર ખુરેહ—આદર ગુશસ્પ, અને,
 આદર ખુરજન મેહિરનો પાસખાન છે. ખુશ દેવાને મારી હઠાવનાર
 હવસની ચિજોનો નાસ દેનાર, લડવૈયા તથા શાહાઓને જોશ અને
 હમંગ આપનાર, ભુડાંને શીકસ્ત આપી, તેનો દોર તોડનાર,
 ખુરેહનું જોશ આપનાર, મહારી રગેરગમાં ખુબી ભરી રાખનાર,
 અને ખુબીઓને દિપાવી પ્રગટ કરનાર, તું એકલોજ સાહેબ છે.
 હું તેમજ સઘળા તહારા ઉપર સદા સદા શીદા છે, અને રહેશે.

આવાં ઇજદ, રોજ દસમો.

દાદાર અહુરાની “આર મઈતી,”
 તહારી તો રસદાર છે રે ગતિ !
 ખલકના સરોવર ને નાળાં ઉપર,
 હમેશાં રહી છે તુંજની નઝરઃ
 રસીકદાર, રસદાર ધરતિ ખની,
 “અહુરા” એ તુંને તો લાયક ગણી,
 સુંકેલા ગળાંપર, પડે એક ગોટ,
 રાજ છે પીનારા લહેઝતી લોટ,

સુકેલા છે ઝાડો અને ઝાળીઓ,
 લાવે છે સુરખી અને લાલીઓ.
 વળી જેઓ તુંને, તુંને નમેછ,
 તેના ઉપર તું હરદમ ભમેછ.
 “દાદારે” બહાલે તો દિકરી ગણી,
 હસતી ને રમતીરે તું તો બની.
 હઝારો હઝારો તુંનેજ નમે,
 કારણકે સર્વેને તું બહુ ગમે.
 “પાણીના સરદાર” ઓ નેક ખ્યાલ !
 રસાળો, એ રસ છે કુલ જગજગા.
 ત્હારું ધરું નામ મુખપર સદા,
 નમે તુંને એકશાન-શાહ ને ગદા.
 પહોંચારે નેક્રેને તું ખુશબો,
 કરે નરનારી હઝાર જુસતેજો.
 લાખો પશુઓ ને પંખી ભમેછ,
 તર્પને છિપાવી તેઓ મળામળેછ.
 વધાવી તુંને લઉં કૂલો વતી,
 ખુશી છે તુથી જતી ને સતી.
 ઓ “આવાં” હવે આજ તુંને નમું !
 શીદા તુંજ નામે હું થઈને ભમું !
 “ખિલેલાં ખુરેહ” સાથ ખિલતીજ છે
 રોશન ભરેલા ને ખુશચેહર છે.
 દીયે તું પવિત્રાઈ ને પાકીજ,
 કરોરે તે “આખાન”ને આજેજ.
 “અહુરાની ખાહુશ”ની વૃદ્ધિ કરે,
 લોહી સાથ વિર્યને સ્વચ્છજ કરે.
 અજબ ત્હારો “તેજ, અજબ ઝગકાટ,”
 અજબ રૂપ ત્હારું, અજબ છે જ ધાટ.
 ફરજદો બક્ષે છે તું અને તું,
 કાયદો મુતારક વિચારું તે હું.
 લાયક ખરે તું બની અહુરની
 ગાવું ખુખી હું સદા તુરની.

વળી છે ખુશી તું ખોરેહ ઉપર,
 દે ખુબસુરતી તે તે તૌરપર
 ખુરેહ ઝટ મળે છે નર નારને
 એવી તું પ્યારી છે દાદારને.

ઓ આરમઘતી, ત્હારી ગતિ રસદાર, ફૂલ અને ફળોને
 કસ આપનાર છે, સુકેલી ચીજોને પાછી હરિયાળી રંગત આપનાર
 પણ તું છે. દાદારની તુંને પુત્રીતું નામ ખરેખ આપેલું મુબારક
 કહેવાય. દરેકના મનને તાજગી આપે છે, જેમાં રંક અને રાય
 બન્ને એકશાન ભાગ લીધે છે. તરસ્યાં જીવનંતુની તર્ષ મટાડી રાહત,
 આપનાર તું છે. અહુરાની દરેક ખાહેશને આગળ વધારનારી
 તું, તેજવંત શક્તિ છે. સંસારમાં ફરજંદોની વૃદ્ધિ ત્હારાથી છે.
 ત્હારી પડોસથી, જળકાટ અને તાકાત સાથે હોશ અને જોશ વધે
 છે. સર્વને તું ઘણીજ પ્યારી છે, ધારણુકે દાદારની ત્હારી ઉપર
 ઘણીજ પ્રિયમાન ચારી છે-તુંને હું સદા નમીશ-ઓ આરમઘતી
 અમોને અને અમારા ફરજંદોને એવો જોશ આપ, કે ત્હારી પ્રાર્થના
 કરી ત્હારા બનાવનાર પાક અહુરામઝદાને હમેશ પૂંજતા રહે !

ખોરશેદ ઇઝદ, રોજ અગિયાર મો.

દિવસના પાસબાં ચળકતા ઓ તુર !
 અન્નયબ્બ જળકમાં જળકતો તું પુર !
 ખલકતની ચીજો પ્રકાશિત કરેછ,
 વળી ઉત્તપતિની નકાશો કરેછ.
 ખોરેહના બહારે વહેતા ઝરા !
 ત્હારાથી ફૂળપૂલ છે રે “હરા.”
 ગરમીથી સૌને તું પોપણુ દીયે,
 સરદીથી તુંથીજ સોશન લીયે.
 બરી બામદાદે તું આવી ચઢે,
 નમન સૌ દધને પગે પણ પડે.
 કિરણુની શરઆત છેડો છે ક્યાં ?
 લંબાય હરદમ જોઉં હું ન્યાં.
 તુંમાંજ “અહુરાની સુરત” હું જોઉં !
 શીદા હું બનું ન્યારે મુરતને જોઉં !

આમદાદ બહારે તું સ્વારી કરે;
 ઉદ્યોગ ધરતાં તુંને સર ધરે.
 સોનેરી ઢાળ ને પોષાક એ પાર,
 રંગોળી બદલે હઝારે હઝાર.
 દરજીને તોડીને દુર તું કરે,
 અબળયેમ કિરણો બી ભર્યાં સરે.
 નમું તુંને “ખોરશેદ બહાલા ચેરાગ” !
 બક્ષ તું મને સદ હઝાર રંગ રાગ !
 દે તું પ્રકાશ મુંજ રગરગને,
 જ્યેથી મળે જ્ય, જગજગને.
 તુંજના નમને તો રાહત થશે,
 હારી તુમાયેશે સર જો કસે.
 આક્રીન, આક્રીન એ ઉદગારમે
 “અહુરાની ખલકતે તુરી” તું દે !
 ખુરેહ સાથ “તુરવંત ખુરશેદશાહ” !
 તુંથી સરસ રોશની છે રે વાહ !
 શક્તિમાં તેજ ને ચાલાકી છે,
 “રોશની વધારનારો” તું પાકી છે.
 ખુલંદમાં ખુલંદ છે, અને પાક તું !
 દેવોને તરતજ કરે ખાક તું
 રાહત મળશે તો તુંથી ખરે,
 બદીને ખસેડવાને તું જોર ભરે.
 જમીનને ખરે તું ખુલંદ બી કરે,
 થંડક બચાવીને ગરમી ભરે.
 જીંદગીને અક્ષેશ આપે ખરી,
 એવી ખરે તેજ તુંમા ભરી.
 કામકાજ માટે તું તેજ ભરે,
 બુધ્ધિનો દેનારો મહેમાન રે.
 નમું જ્યારે તુંને તો મનમાં ઠરે,
 કે નમ્યો હું “અહુરા” ને મનમાં ખરે !
 તું મહારૂ તન છે, ને તું મહારૂ મન !
 ગણું આ ખુરશેદ તુંજ ગણુગણુ.

બહું ઓ મહારા ! ને જીવે અનેક,
કે પામું હું તહારી બલી સાથ નેક.

ઓ તેજસ્વીનુર પાક ખોરશેદ, તહારાથી સધળી પેદાયશોને
ગરમીનું પોષણ મળે છે ખામદાદે પ્રકાશ કરી, રાત્રીની કીલ
કાલાશ મઠાડી મહારા મન અને શરીરમાં, અજબ પ્રકાશ ભરતો
ભાવ તું દીયે છે. તહારા પ્રકાશિત કિરણો ક્યાં ટક લંબાય છે,
તે ખ્યાલ ન કરી શકાય, છતાં તહારી, સ્વારી વખતના મનોહર
દેખાવથી, પાક પરવરદેગારની આમદનો ખ્યાલ થાય છે. તું મને
હજારો રંગની નવાજેશ કરી, મહારા મનને ખુશ કરનાર છે તહારી
સામે હાથ જોડીને હજાર રહી ભક્તિ કરવાથી, અમારી રગરગમાંથી
ખેતાલ ભાવ પરસેવા રૂપે ઝરડીને નિકળી જાય છે, જેથી અમુને
શાન્તિ થાય છે હરેક બદીને જડ મુળથી નાશ કરનાર તું જ સાહેબ
છે. ખલકત ઉપર, તહારી રોશનીથી અજબ ઝળેહ મળે છે મહાર
મન, અને તન, હું તહારા ઉપર શ્રીદા કરું. મહારા હજારો જીવનનો
હોય, તે તું ઉપર નિસાર કર, ઓ બહાલા ખોરશેદ અને ક્યારે
હુ તહારામાં મળી જઈશ, તેની ગણતરીમાં, મહારો દેહ પટકીશ.

મોહોર યજ્ઞ. રોજ ખારમો.

“બહાલા યજ્ઞ, મોહોર” તું અખત્યાર !
અંદ્રનો તું રે થયો સરદાર !
અંધકારમાં “રોશની” તું ધરે,
આગળ, પાછળ કદમો ભરે.
જગના તું “પાર્ણીને” નિર્મળ કરેછ,
તમામ “કુલ પયદાશે” વૃદ્ધિ ભરેછ.
“કૂલ ને કુળાદીયે” ખુશ ખહાર છે,
“નેકીનો” હરહાલ “રાહબર” છે.
પૃથ્વીની પહેલી શરઆતથી,
તહારી “પનાહની દાદજ” હતી.
પંદર દિવસ, તું વધતો કરે,
ખાકીના પંદરે ઘટતો કરે.
એવી ગતિ તહારી ન્યારી ખરી,
આનંદ સાથે રે હેડે ધરી.
જગના જનમથી, ક્રોશ-ગર્દ સુધી,
તું થીજ વધવાની છે રે રીટી.

ક્રસો-ગર્હ વખતે બને ભારી કામ,
 તે પાર કરવા, આપે તું હામ.
 અરે “મોહોર” ત્હારો છે કેવો “ઝળક”!
 કાયમ રહે ત્હારો હરદમ “ચળક” !
 બેઉ હાથ બેડીને તુંને ભજુડું,
 “રોશની” લઈ મ્હારો “અંધકાર” તજુડું.

ઓ યજ્ઞ મોહોર સાહેબ, રાત્રીના અંધકારમાં રોશની
 જે આપતો ચંદ્રમા છે, તેનો તુંને સરદાર બનાવ્યો છે. ખલકતના
 પાણીને તું નિર્મળ કરે છે, પયદાશોને વૃદ્ધિ આપે છે, ફૂલ અને
 ફળાદીનો ખહાર અપાવે છે, પૃથ્વીની શરૂઆતથી ત્હારી દાદ હતી,
 અને નેકીનો રાહબર છે. પંદર દિવસ તું વધે છે અને પંદર દિવસ
 ઘટે છે. જગના જન્મથી ક્રસો ગર્હ સુધી અમારી જગૃણ ત્હારાથીજ
 છે અને તે કામ પાર કરવા માટે, ત્હારી મદદથી ભાન મળે છે.
 ત્હારી રોશની લઇને મ્હારા મનની અજ્ઞાનતાનો અંધકાર તજુડું,
 એકું તું મ્હને સામર્થ આપ, કે જેથી અંતે દાદરને જોઈ શકું.

તેરતર તીર ઇંડ. રોજ તેરમો.

ઓ તેસ્તર મ્હારા ખરા નેક શાહ !
 આક્રીન દે છે તવંગર ગદા.
 કાયમ સદા છે તું વરસાદપર
 ત્હારી ખુરેહથી તું મન શાદ કર.
 “સખાવતનો સીલો” રાખે તું પાસ,
 તું પર રહે મ્હારી “હાંશ સાથ આસ.”
 ફરે છે સ્થળોમાં જ્યાંથી રે “આખ”
 ચાલે દરજ્જોના કંઠના રે લાભ.
 “ચોમાસાના ચારે” જે વૃષ્ટિ કરે,
 પાણી જમીન ચારે પુસ્તી ભરે.
 “હુઝારો જીવતો” તળપે તું પર,
 “મનોહ જ્ઞાનથી.” રાખે તું તર !
 ખેતીને લીલાશ, ધાસ ચારપર
 આધાર સૌનો એ પયેદાશોપર !

ઝાડો ને વાડો ને નાળાંઓને
 નજીસીથી ટાળીને ચોખ્ખાઈ દે.
 સુકેલી ઘટાપર તું “સુરખી” ભરે,
 દરજેને મારીને નાખુદ કરે.
 “ડાળાં ને ડાળીઓ” ભીંજીને તર,
 થઈને ભરાય, ત્યાં “ગર” સરખસર.
 ખુખી હું ગાવું ને વાહ, વાહ કરું !
 નમન તુંજ રાહ માટે હરદમ ધરું !
 કતરો જો પીશે તરસ્યું ગળું,
 રગોમાં આનંદે થાયે ભલું,
 “પતા અહુર મઝદા” બક્ષેશ કરે,
 વનંત, સંતવસ, હપતોરંગ ભરે.
 ત્રણે “સેતારાનો હમકાર” છે,
 ખરી “સખાવતના સાહેબ” છે.
 “અજબ પાક અહુરે” કરામત કરી,
 “તગી, અઓજ” ની તુંને શક્તિ ભરી.
 વરસતો, વરસતો રહે સાલ, સાલ !
 કરે, જ્યાં ધનસાફ, “આખાદ હાલ” !
 અરે “નશત્રીયા” ! હું નમું હું નમું !
 “અષોધના ઓ રાહબર,” ! તુંને હું નમું !
 શુકર હું કરું “પાક પરવરના”,
 હઝાર ગુણ ગાવું, તે “નામવરના.”
 “ફેલાવ રાફતીના રાજપાટને” !
 આ પે અ જ એ બ ક જો બા ત મે !
 એવી તું નેકીની આપે કળા,
 નમો રે નમીનેજ થાવો ભલા !

વરસાદની ઉપર નેમાયલા, પાક તેશતર સાહેબ, ત્હારી ઉપર જગ-
 તના રંક તથા રાય કુરબાન છે. જ્યાં પાણી ફરે છે, ત્યાં ત્હારી બરકત
 અને પાસબાનીથી, દરજેને દાખલ થવાની શક્તિ નથી. સખાવત
 કરવાનું નમન, અને મિનેઈતું જ્ઞાન તુંજ બક્ષે છે ધાસ ચારને
 જીવજીવાને, હમેશ તાજગી ભરેલાં તુંરા ખે છે. દરેક દરજેનો
 નાશ કરી, ચોખ્ખાઈ તું દીધે છે. તુંને ‘તગી’ અને ‘અઓજ’ નામની

શક્તિઓ દાદારે બક્ષી છે; રાસ્તીનો રાજકારોબાર ફેલાવે છે, અને ભાતભાતના ધુજોની નવાનૈશ કરે છે. ત્હારા એવા બલાં કામકાને માટે, તારીફ ગાવા હું શક્તિ ધરાવી શકતો નથી. છતાં હજારે હજાર નમન અને દુવા હું તને બરું છું. ત્હારી વૃદ્ધિ વગર જગતની હાલત શી કહેવાય? ત્હારી વૃદ્ધિ ન હોય તો, સુકાર્થ ગયલી વસ્તુઓના શા હાલ થાય, એ ન્યારે વિચારું છું ત્યારે માણસ જાતની ફેકટમાં દમ મારતી શક્તિ માટે કુછ ખિસાદ ધારતો નથી, અને ત્યારેજ, તે મહાબળ સર્વજ્ઞાની પાક અહુરમઝદાના અચુક કામની હદ અને, તેમનો વિસ્તાર કલ્પી શકું છું.

ગો શ ઇ ઝ હ. રોજ ચાંદમો.

બલા ને ખુલંદ “ઇઝહ ગોશ” તું !
 ધરં નામ ત્હારં આપ હોંશ ” તું !
 તુંજ રાહે ચાલે કાયદો મજે,
 આખાદી નેકીનો કાયદો મજે.
 ગોસપંદની પાંચ જાતનો ધણી !
 પંથરાય તે ગુણ હર હરબણી !
 “જોર” નામે શક્તિ છે તુંયા ખરે,
 તુંજ રાહે ચાલવા સૌ “મન” ધરે.
 અરે ઓ ગુણીલા, ઓ “ગોશ ચાર” !
 “મ્હારી મુરાદો” કરે તુંજ પાર !
 “ગાવ્યોદાદ, ગોસપંદ” ની જાતપર,
 “અહુરહે બનાવ્યો વડીલ” તે ઉપર.
 બલદ તેજ ઘોડાઓ કરતા ફરેછ.
 ખેતી, બલા કામે ફરતા ફરેછ.
 “દ્રવારુપ, ગોશ હુઝૂન” નામે શક્તિઓ બે
 તેઓની સાથેજ “હમકાર” દે !
 “ખુરેહ ને ખુબી” સાથ ફતેહમંદ તું !
 દુવા હું કરી પુર “ખુશ મન” રહું !
 બલી તુંજ “ખરકને” પુરમન છું,
 “અનખ હોશ” સાથે હું આનંદ છું.
 નમુ તુંજ પ્રકાશોને “બહાલાઓ ગોશ”
 “બલાનો સદા તું રહેશેજ દોસ્ત” !

ઓ ગોશ ઈઝદ, તું મને હોશ આપે છે. આબાદીનો કાયદો થિખવે છે. તું ગોસપંદની પાંચ ભતનો સરદાર છે, ત્હારી સાથે 'જોર' નામની શક્તિ છે, મ્હારી મુરાદો તું પાર કરે છે, તુંને અહુરાએ, ગોસપંદો પર સરદાર નેમ્યો છે. ત્હારી ખુરેહ અને ખુબીની ફતેહમંદી છે. ત્હારી તરફ મ્હારો ભક્તિભાવ ધરવાથી, મને હવે મનની ખરકત થાય છે, અને તું ભલા, અને ભલાઈથીજ ચાલનારનો દોસ્ત થઈ શકે છે. હું તને હરદમ નમતો રહું એવું જોર મને બક્ષ !

દયેપ-મહેર ઇઝદ. રોજ પંદરમો.

નમું સર બુકાવી-“ દયેપમહેર શાહ” !
 મારી દધને-કરે “ મહેર દયા.”
 રોશની ને ખુરેહનો “ ગંજ ” પુર !
 આખેર “ નેકી ” તું કાયમ “ તુર ” !
 પાકીજી આપે, ને સંભાળ લે !
 દરજેને તું દાદે મારીજ દે !
 સેતાયશ કરવી સન્નવર છે,
 કીક, ને કરપથી બચાવનાર છે.
 “ રપેનદાર ” જમીનને તુ ફળદ્રુપ કરે.
 મનુષ્યને સુખ સાથ ખુશી ભરે.
 ગુનાહથી બચાવનાર “ તું છે ઇઝદ ” !
 ધાસ્તીથી દુર રાખી, આપે “ ઇજત ” !
 “ કુનરનીનાં કામો ” માં બદલો ધરે,
 સુખ ને સમાધાની માટે કરે.
 નમું હું, નમું, રે પાક “ દયેપમહેર ” !
 ત્હારી ખુરેહ ભર સઘળાંને ધર.
 સેતાયશ કરું જે સન્નવર છે,
 જે નહીં નમે તે સન્નવાર છે.
 નમતાંજ, “ મન દલ ” સુખ એમ થાય,
 “ ચંતા ને જંજલ ” તરતજ જાય !
 આવે પછી ભાસ “ નેક ખ્યાલથી ”
 શાન્ત મળે છે “ નેક ફાળ ” ની.

નમું હું, નમું હું “દુષ્મહેર બાપ”!
“બક્ષો રે નેકી” ને દુષ્મ મુજ કાપ !

ઓ દુષ્મ-મેહર શાહ, ત્હારામાં રોશનીનો, અખુટ ગંજ છે, તેથી તું મહેર, અને દયા કરી, મ્હારી સંભાળ લઈ, મ્હારી ભુલોને માફી આપે છે. કીક, અને કરપથી, તું હમેશ અમને બચાવે છે. જમીનને ફળદ્રુપ કરે છે, અને મનુષ્યને ખુશી ભરે છે ધાસ્તીને દુર રાખી, ગુનાહથી તું બચાવી લીધે છે. જેઓ કુનશનીના કામો કરે છે, તેઓને તું સુખ આપે છે. તું ને નમન કરતાંજ, દિલમાંથી દુષ્મ અને મનમાંથી ચિંતા દુર યાય છે. અમારા નેક ફાળથી, અમેને શાન્તિનું સુખ અપાવે છે. ઓ દુષ્મ-મેહર, તું અમને નેકીનાજ કામ કરવા માટે, તનની તંદુરસ્તી, અને મનની મોતેબરી બક્ષ !

મહેર ઇઝદ—રોજ સોળમો.

“ગેતી મનો” નો તું “એકજ લવાહ”!
“અહુરાએ” નેમ્યો તુંને ભરવાડ !
સત્તા બોહોલી ને ઇનસાફ બલો,
તુંજ રાહે ચાલે, ત્યાં “તેજ” મળો !
ખરાબ રાહે ચાલનારને ટાળે છે તું,
પવિત્ર બનાવી કરે “ખુબ રહ.”
ઈમાન કોલ તરફ જે “વફાદાર” બને
તેનો તું “સમ્યાઈનો યાર” ગણે.
અગર બેઈમાની કરી જે ફરે,
તેના ઉપર “સખ્ત સજા” તું ધરે.
રવાનને ફરોહરને આશાની તું !
આપી, લઈ જાય “ગરોથમાને” તું !
બચ્ચાને બાળોની બક્ષેશ કરે,
તુંજ રાહ ઉપર જેઓ સામેત કરે.
ગોસપંદ તુંજ રાહ પસંદ બી ફરે,
લાજેમ ઇનસાન તે પર ફરે !
તુજ “રાહી” શકિતએ તેજ ધણી !
રાસ્ત, જુઠને ન્યાય આપે ધણી !

જે ચાહે તુને તે ડગતો નથી,
 કદી કોઈને પણ ડગતો નથી.
 વધે ઝાડ, પાણી, તું ખરકતથી
 બદી રાહે ચાલે, છે હરકતથી.
 મુજ કુલ ફરજદ, ને ભાઈ બહેન
 પળીને પોષ ને દે સુખચેન !
 રવાનને ગરોથમાનમાં પહોંચાડ !
 “ મહેર ઓ મહેરબાન ” તું રાખ યાદ !
 યાદી ધરી કુલ જેહાં રાખ શાદ !
 અહુર નામ સાથે રહે સહ શાદ !

ગતિ અને મિનોઈના. તુને ભરવાડ, અને લવાદ નેમ્ચો છે.
 તાહરી મોટી સતા છે, ત્હારો ધનસાફ ભારી છે. તું સર્વને પવિત્ર
 બનાવે છે, ખરાબ રાહે ચાલતા અટકાવે છે, ધમાન, અને કોલ
 પાળનારને તું સાચ્યો દોસ્ત ગણે છે. રવાનને આશાની આપી
 ગરોથમાનમાં લઈ નયે છે. ત્હારી રાહ જ્યારે ગોસપદો પસંદ
 કરે છે, ત્યારે તો ધણું જ લાભે છે, કે ઈનસાન, તે તરીકત ઉપર
 જરૂર ચાલે ! જેઓ ત્હારી ઉપર ચાહેનાત રાખે છે, તેઓ કશાથી
 ડરતા નથી. અમોને તું શાદમાન કર ! અમોને એવી ખરકત આપ,
 કે જેથી અમારું રવાન, આખર ગરોથમાન મેળવે !

સરોશ ઇઝદ- રોજ સત્તરમે.

અજબ “ તેજ ” ના, ઓ પ્રકાશિત સરોષ,
 તું આપ જોશ, તું આપે હોંશ !
 સરોષ કર મુજ મુશકેલ આશાન !
 બદનને રવાનનો ખરે પાસબાન !
 ફેરા તું હરરોજ સાત વાર ખાય,
 તમામ કુલ કેશ્વરે ફરતોજ ધાયે.
 આકૃત અને દુખથી રાખ દુર !
 વળી તુંજ શકિતથી આવેછ તુર.
 દરજીને તુંજ જોરે મારી ફરં.
 ત્હારી મહેરનીજ અરજ હું કરં.

કાયદાએ મુજ તન રાખે છે તું,
 મુખારક ફરોખી અમલ રાખે તું.
 શક્તિ છે તુંમા ભરી ભારી ત્રણ,
 ભલી ભલાઈ સાથ ભલુ રાખ મન!
 અએજ, “તગી, નિરૂ”-એ શક્તિ ખરી,
 દરજીને તોડવાને ચાવી ભરી.
 અજબ તુંજ શક્તિતું બખતર બનેછ,
 “અએશમ ” દરજીને કમતર ગણેછ.
 “તગી” સે રપેનામીનો, એકતાન ખરો,
 નફરમાની કાઠી ને ઇનસાફ ભરો!
 રહાબર ખરો તું જરથુશત્રનો,
 તુંએ દીધો રાહ બસ રાસ્તનો.
 વળી મહારં તન રહે સદા નિર્મળ,
 મજે મુજ રનાયુએ બળવંત કળ.
 રે એ “સરોપ” મુજ મનની મુરાદ,
 પાળીજ રાખો તનોમન શાદ!
 વળી તુંજ બરકત દે એવું ચિત્ત!
 મળતું રહે રે સદા “અહુર મિત”.
 થયો હોય અન્યાય, રાસ્તી ભરો,
 હુકમ પળાવવા અરે મન કરો.
 નેકી અને સુખ, તુંથી મજે,
 તુંથીજ સધળીરે ઝહેમત ટજે.
 સરોપ ભલા, એ તું આપે પનાહ,
 શાન્તિ દેજે. તું કાપી- ગુનાહ,
 “તેજ ” મહારી અક્કલ, અને જ્ઞાન છે,
 રહારીજ બરકતથી એ જ્ઞાન છે!
 આપ એ મને, જોર સરોપ નેક!
 કે રાખી ફરં મુજ, ગેતિમાં ટેક.
 સદા, હું ગદાને સહાય તુંજ દે!
 મહારી ભલી દાદ એ બાપ લે!
 ગતિનો મહારો તું છે પાસખાન છે,
 “મિનાઈ” તે સાથ આશાન છે.

નમું હું નમું રે, સરોષ હું બહુ,
તુંને નમે, સઉ, જગે એવું કહું !

અજબ તેજથી પ્રકાશતા, ઓ પાક સરોષ, તું અમારા રવાનની પાસબાની કરે છે. રોજ સાતવાર કુલ કેશ્વર ઉપર તહારો ફેરો થાય છે. દરજેને દુર રાખી, દુખ અને કષ્ટને મટાડી અમેને રોશન હાલમાં રાખનારો તુંજ છે. તહારી શક્તિઓ ખાસ વળુ છે, સર્વને તું રાસ્તીનો માર્ગ દેખાડનારો છે, મનને મોકલું, તેમજ તનને ખુશાલ રાખનાર તુંજ છે. તું હમેશ અમારૂં ચિત એવું રાખ, કે અમારૂં મન અને તન, પાક અહુરાની યાદી, અને તેમના કામની સેવામાં ગુન્નર કરીયે. અમારી અકલ, અમારૂં જ્ઞાન, તુંજ મહાબળની મદદથી છે. ગેતિમાં અમારૂં રક્ષણ કરી, ખુદ મિનોઇમાં, પણ અમેને આસાની દઇ, પાસબાની કરતો રહે છે.

૨૨ને રાસ્ત ઇઝદ. રોજ અદારમો.

“ ” ઇનસાફ ” ના રાસ્ત મહારા ઇઝદ !
સમાઇછ તુંજમાં સત દાદ ઇજત.
હીસાબ ન્યાયના ત્રાજવાંને ખરો,
બદી નાશ કરવામાં કાબેલ ખરો.
તરો તાજગી તું તો હમેશ કરે,
સધળાંઓને તું અપોઇપર ધરે.
કદી કોઇને તું ન અજબ દે,
ન દેવો દરજીતું દુખ ત્યાં જડે.
મારીજ દઇને ભલી શુદ્ધ આપ !
કુનશની ખરી દઈ કપટ પાપ કાપ !
મહને સુજ દેરે, બેહસ્ત રાહ મળે !
જેથી હમેશગીના દુખ કષ્ટ ટળે.
બની મુંજ રાહબર, રાસ્તી દેખાડ !
સામેલ્યત દઈ રૂડા ફળ ચખાડ !
એવીજ મુંજ મને ઓ અર્જ તું નિભાવ !
નેક રાહે ચાલુ એ રીતી શિખાવ !
નમું રાસ્ત મહારા, ઓ “ રાસ્ત મીત ” !
રાસ્તમાંજ રોડી દે મુંજ ચિત !

જાણુંછ, રાહ “રાસ્તી” નો ખરો,
 અરે ઓ બધાઓ, ભરો દમ ભરો !
 રાસ્તીજ રાખે અરે “મન શાન્ત,”
 આસુદું રાખે બદન સાથ કાન્ત.
 ગતિ છે સરળ, જ્યાં મતિ રાસ્ત છે,
 “અહુરા” ને મળવાની શુભ આશ છે.
 માટે ભજો, ઓ ભજો “રાસ્ત” ને,
 રરને યજ્ઞદ, તે દોસત ખાસ છે.

રાસ્તીને સાચવનાર, અને સત્ય અમલના ત્રાજવાને હમેશ
 ધરનાર, તું સઘળાઓને અષોઘ માર્ગ અખત્યાર કરવાજ રોકાય છે.
 ત્હારી રાહ ચાલવાથી, કોઈને પણ કદી દુખ થતું નથી, તું હમેશ
 અમારો શરીર થઈ, અમેને સત્યતા ઉપર આધાર રાખવા શક્તિ
 આપ. અમારો હોશ, હમેશ રાસ્તી માર્ગ ઉપર ધરવા અમેને
 સહાય થા. મનની શાન્તિ, અને તનની સુખાકારી હમેશ જળવળી
 હોય તો સત્ય, અને રાસ્તીના કામ ઉપર સદા મનન કરતા રહો !

ફરોખ ફરવરદીન. રોજ ઓગનીસમો.

“ફરોખ ફરોહરના” ઓ તું શાહ !
 ફરોહરપર છે ત્હારી નિગાહ !
 વ્યવસ્થા, ખુરેહની, ચાહુ ભરેછ,
 ચાહુ ભલાઈએ ખુશ મન કરેછ.
 આકાશ, નિર. જંત પોપણુ ભરે,
 “ખુરશીદ, ચંદ્ર તારા” ફરતા કરેછ.
 “અઓજ, નર” શક્તિઓ તુંજ સાથ રહે
 “ગરોથમાનમાં” જોર ને બળ ભરે.

અજબ ત્હારી તાકત, લક્ષણ છે.
 દરજેથી જો ટાળવાને રક્ષણ છે.
 “ફરોહર” ની જો ઇજ્જતને ભણે,
 ખરે તે ભણીને ફરજ જો ગણે,
 તેને ખુશાલી અને ખુરમી દે !
 નેક રાહ સોંપી સંભાળ લે !

“અહુર” ની સ્થાયે કૃતેહમંદ છે,
 ગરોથમાનથી સુખ તેને ભરે
 “ફરોહુર” ફરે છે, તુંજ આશરે !
 ત્હારીજ આશાએ મન ખાસ છે.
 ક્યાં તે હશે, ને કેમ હોય રે !
 ત્હારા વિના કોણ ત્યાં જોય રે !
 અરે “શાહુ,” કુલ ફરોહુરના “જન” !
 બલે હોય હસ્તી, છતાં અંજળુ,
 ક્યાં તે ભુમી, ને ક્યાં તે નિશાળુ !
 નહી જોઈ શકતું-તકલીફ માન.
 અમારી સલામ અને યાદ લઈ
 જઈ તું રહેજે અરે કાંઈ જઈ !
 “ફરોહુરની યાદ” દિલ રાખશું,
 આશિષ અંતે અમે આપશું !

ફરોહુરની પરવરસી કરનાર ઓ શાહ, સદા, ત્હારી નજર,
 કુલ ફરોહુર પર રહો ! ગરોથમાનનું જોર, અને બળ, ત્હારાથીજ
 મેળવી શકાય. દરજેથી અમેને ટાળવા, માટે, ત્હારું શિક્ષણ અમારું
 હમેશા રક્ષણ કરે છે. જેઓ કુલ ફરોહુર માટે યાદ રાખી, તેઓ
 માટે બંદગી કરી તેઓ માટે યજ્ઞશને બાણી દુવા કરે છે, તે ગતિમાં
 પણ કદી દુખ જોશે નહી, અને મિનોઈમાં પણ તમામ ફરોહુર ખુશી
 થાય છે, અને યાદ કરનાર પર દુવા, અને આશિષ ગુનરે છે. ખરા
 મનથી, ફરોહુરો માટે બંદગી, યા ક્રિયા કામ કરી જોશો, તો તમારા
 મુખ ઉપર શાન્તિની સુરખી ખિલતી જણાશે. તે અનદીઠ જગ્યા.
 કે જે મિનોઈ કહેવાય છે તે ક્યાં છે, તે હું ત્હારા વગર ખ્યાલી શકતો
 નથી; પણ અમે હમેશા ફરોહુરોને યાદ રાખીશું અને તેમના
 આશિષ મેળવીશું. કે જેઓ સદા મ્હારે હેડે હેઆત છે.

પાક બહેરામ ઇબ્રહિમ રોજ વીસમો.

“ખાવીંદ તું ખલકતનો” પાસમાન !
 ત્હારેજ તાબે “જમીન આસમાન” !
 ઉરવાનપે નેક જુન્ડો જુલે,
 વળી નાશ છે ને તું રાહ ભુલે !
 લુટારાઓનો જોર તું તોડનાર,
 દેવો દરજેના સર ફાડનાર !

“કીક-ને અધર્મી” ને તારાજ કરે,
 “અઝોજ નિરૂ” શક્તિની સાથે કરે.
 પહાડ, નિર જંગલના બદ જતની
 નસલ થાય નાબુદ તુંજ ખંતથી.
 ખુરાઇ સાથ લડનાર “અશો નરને”
 “તગી” તું તું બળ દે છે, તે તનને.
 રથેરતારને તું, ક્રતેહની સાથ,
 જોર ને તાકત ધર તેને હાથ.
 “અહુરે” અવ્યવ ફીરોજગર કીધો,
 જોર ને ખુખીનો સરપાવ દીધો.
 સત સાથ લડનાર હો શુરદાર,
 આખર સત સામે થાશેજ ઠાર.
 ગતિની ચીજોને સહાય બહુ મળે,
 નમું છું “તુંજનો મહુને દાદ મળો”
 બહુરામ ! “ભહુ બળ” આપ હરદમ !
 જોથી લઉં હું ખુશી સાથ દમ.
 હઝારો ભલે હોય દુશમન દૈર,
 તહારી પનાહથી ભાંખું હું તૌર.
 આપો અરે સહાય બહુરામ યાર !
 ગતિનો ફેરો સફળ થાય પાર !

ખલકતના સાહેબ, અને જમીન તથા આસમાન ઉપર સાહેબી
 રાખનાર, તું જોયો સત્ય રાહ ભુલે છે, તેઓનો નાશ કરે છે. ખોટા
 કામ કરનારનો જોર તોડે છે, ખરાબ જંતુઓને ભસ્મ કરે છે. જોયો
 ખુરાઇ સાથે લડે છે, તેઓને તું તગી નામની શક્તિ આપે છે.
 ધર્મની જળવણી કરનારા લડવૈયાઓને તું જોર બદ્દે છે. જોયો બદીના
 તોડનાર તરીકે બહાર પડે છે, જોયો ધર્મની નોક સાચવનાર તરીકે
 ખડા હથા રહેવાં માંગે છે, તેઓને છુપી શક્તિ તું આપે છે.
 જોયો ભક્તિ કરે છે, તેઓને બળ, તથા ઐશ્વર્ય શક્તિ મળે છે.

મીનો રામ. રોજ એકવીસમો.

“મીનો” અમલને ચલાવેજ, રામ !

ખુદ્ધિની સહાયે પાર થાય કામ.

“મિનોઘ મજાહુ” નો સ્વાદ દેછ તું,
 ખુશાલી ને રામશની દેછ તું !
 પેદાયશ બલી પાર ગતિ ટક જશે,
 રહેણી કરણી, તુંથી રામ, થશે,
 મદદ મુંજ રવાનને ઓ તુંજ આપ !
 મિનોઘ જવાનો, રાહુ થાય સાફ.
 આપ તાંદુરસ્તી ને જાંદગીનું જોર !
 વળી નેકીમાં, તું સત્તાને જોડ !
 સંપુર્ણ હદમાં પેદાયશ વધે,
 મળે સુખ અને માન તુંથી બધે.
 “સિંગાર અષોઘ” ને બલાઈનો કરે,
 મેળવવા તું વન, ન રહેજર ખરે !
 મીઠા મધુરા મિતથી જોડાન,
 લહારાજ બળે “રામ” મેહરખાન !
 જખ્મીને તાજગી ને રાહત ભરે,
 તે સાથ તુર ખુશબક્તી ભરે.
 ડાલાં ગુણીલાં તું બક્ષ ફરજંદ,
 હર કુળ વિપતોથી દે રક્ષણુ.
 કુદુંબ ફરજો, ને સ્નેહ આપનાર,
 હર ફળ ફળાદીને સ્વચ્છ રાખનાર !
 લાયક ચિતે, “મીથ્ર ભાવો” ભરે,
 કાયદાના સુ નિયમમાં ફરે.
 ક્યામતની ઇચ્છા પુર્ણ કરનાર !
 અષોઘથી ઉર્વાનનો છુટક કરનાર !
 નમું હું પ્યારા મિનો ઓ રામ !
 આપ રહાય એવી, શુભ થાએ કામ !

ઓ મિનો રામ, તું બુદ્ધિની મદદ આપી અમારા કામને પાર કરે છે. ખુશાલી સાથે મિનોઈનો તું બાસ આપી સ્વાદ ચખાડે છે. મહારા રવાનને, રહેણી કરણી માટે તું મદદ આપશે. તાંદુરસ્તી, તથા જાંદગીનું જોર આપી, મિનોઘ જવાનો રહ્યા તુંજ પાર કરાવશે. અષોઈનો સિંગાર, બલાઈમાં મેળવનાર, જખ્મીને આરામ આપનાર, હલાપણથી ભરેલા ફરજંદો બક્ષનાર તુંજ સાહેબ છે. કુદુંબનો સ્નેહ

સાચવનાર, તથા ક્યામતની ઇચ્છા પુર્ણ કરનાર તું જ ભલો રામ છે.
ત્હારાથીજ મ્હારું રક્ત કામ છે.

ગુઆદ યજ્ઞ, રોજ ખાવીસમો.

બળ તું “નિર” તું ધરાવેછ પુર,
“વાતાવરણ તુંજની” ભરપુર !
માણસો જીવજતને જોગવેછ,
કામ માટે તાકત તું જોગવે છે.
જોરાવર મદા ને ઘોડા ખરે,
તુંથીજ લડાયક બળબી ધરે.
નઠારા વિચારોજ કરતા હશે,
મારી હઠાવવાને તું તો ધસે,
વળી તું લડાઇગાહે “યારી” ભરે,
યારી ભરી પાસખાની કરે.
જખાને મદદગાર, કામેબી તુંજ,
પામે પૃથી દાદ, રાખે જે સુંજ.
અરે ઓ ગુઆદ તુંજ શક્તિ અપાર !
મ્હારા મનનથી નિકળે છે સાર
તેજ સાથ તાકાત, તુંમાં ભરી,
મદદ કર મ્હને ઓ તું સુખ ભરી !
મુજને “દિલાસો અને યારી” ભર !
ઇજતથી ઉઠાવું એ સીર ભર !

ઓ ગુઆદ યજ્ઞ, તું નિર શક્તિ ધરાવી, ત્હારી વાતાવરણમાં
ભરપુર રાખે છે. દરેક જીવને જોગવનાર, લડાયક મરદો અને
ઘોડાઓને બળ આપનાર, નઠારા વિચારોને હંકાવનાર, ખોટાં કામ
કરનાર સામે યારી આપનાર તું જ છે. ત્હારાથી જખાન દરાજ,
કામમાં ફેટેહ, દાદ અને ઈનસાફ મળે છે. જ્યારે હું ખ્યાલ કરું છું,
ત્યારે એજ અતુમાન ઉપર આવું છું કે, ત્હારી શક્તિ પાર વિનાની છે.
મ્હારા તરફ દિલસોજ રાખ, કે હું તાકાત ધરાવી મ્હારું સર
ઈજત સાથ ઉઠાવી ફરું.

દેપદીન દાદાર, રોજ ત્રેવીસમો.

“દેપદીન દાદાર” ઓ સરદાર !
નમું હું સદા તુંને સદ સદ વાર !

તેજીથી સર્વને ડહાપણુ ધરે,
 “મનમાં” ખરી હુશમંદી ભરે.
 વળી જ્ઞાન માટે વૃદ્ધિ જે થાય,
 તુંથીજ તેનીજ બરકતો પાય.
 ચપળ ત્હારી “ચક્ષુ”, રે જોય ધણું,
 ત્હારી સેતાયશ હરદમ બાણું.
 આસમાનને તું સિંગાર દે છે,
 હજારો ચીજોનો તું અર્ક લે છે.
 ગોરખંદ, આતશ, ને ઝાડ પાન,
 દીઝે છે તું ત્યાં વૃદ્ધિ અમાન.
 જમીં સાથ પહાડ ને આસમાન,
 ત્યાં પણ ધરશે તું ભારીજ જ્ઞાન.
 ખોરહેમંદ સેતારાજ તું સાંધનાર,
 ખોરશેદ, ને ચંદ, ગ્રહો ખાંધનાર !
 વળી ખાર રાખી ખાંધી ખરી,
 આસમાન વરસાદે સાંધણ કરી.
 શરીર સુખકારીનો સાહબ તું,
 ત્હારી દુવાથી નિરોગી રહું.
 જ્ઞાન તુંજનું “બળ”-ડહાપણુ, “કળ”,
 મુંજને તે આપ-અરે પણ પણ !
 ગુનજં દુવા ઓ દેવદીન દાસ્ત !
 કે ખિલતાંજ રાખોરે, મુંજ “હોંશ” !
 આપો મહને ઓ તમારીજ સહાય !
 અદના જગર તેથી શાદમાન થાય !

ઓ દેવદીન દાદાર, ત્હારી તેજીથી મહને ડહાપણુ મળે છે.
 મ્હારી હુશમંદી વધે છે. જ્ઞાનની વૃદ્ધિ સાથ ચક્ષુ ચપળ બને છે.
 આસમાનને તું સિંગાર દઈ, હજારો ગુણો તું દરશાવે છે. ઝાડપાન,
 આતશ, ગોરખંદ સર્વને તું વૃદ્ધિ આપે છે. સઘળા સેતારાઓને
 સાંધનાર તુંજ છે. જ્ઞાનનું બળ, ડહાપણુનું કળ, પળે પળ આપનાર
 તુંજ સાહેબ છે. હું એવી દુવા ગુનજં કે, મ્હારા હોંશને હમેશા!
 ખિલતું રાખો ! તમારીજ સહાયતા આપી, મહને શાદમાન કરો !

દીન ઈઝદ, રાજ ચોવીસમો.

અમલ કાયદાનો રાખે છ “દીન” !
 “સ્વર્ગ રાહ” બનાવી, રહે તું નચિંત.
 પછાણો દીએ, કુદરતની ખરી,
 વળી સાથ આપે, શાનો ભરી.
 વળી તું રવાનોની પિછાણુ દે,
 “ભનોઘ એતેકાદ” વધારીજ દે.
 રખાવે તું તુંદી અમલમાં ખરે ?
 એવોજ જ્ઞાની “મહાખળ” ખરે ?
 ભલા કામનો તું બદલોજ દે,
 બદ હોય કામ, તેની શિક્ષાજ દે.
 “ચિન્વદ પુલ” થી જે જન્ય છે,
 આસાન માર્ગ જોઈ ખુશ થાય છે.
 “દીન માજદીયસ્તે” જે ખુખી ભરી,
 “પતમાન” તરફ તે લઈ જન્ય ખરી.
 “પતમાન” છે માર્ગ એવો ખરો,
 “સ્પેનામીનો” નીજ બાળુ ધરો,
 “દીન” થીજ દાનાવ ચાલાક છે,
 “અષોઘ જાણી” તમે પાક જો.
 “નતીજો દીન” નો છે નેક “ફાલ”
 માટે હુમત, ને હુખતનેજ પાળ !
 વળી હુવરસ્તની તું રાહે ચાલ,
 પામે રે પામે ખરી તું મલાલ !
 અગર ઉસ્તવારી ધરે દીનપર,
 બદીથી કરે “મોક્ષ” તહારંજ સર !
 “દીનની રસમે” મળે તુંજ જ્ઞાન,
 રહેણી કરણીજ આપે સ્થાન.
 એ દીન રાહેજ વિશ્વાસ છે,
 “સરલ સુખ, નેક ખવાસનો” માર્ગ છે.
 દાવર, મદદ આપ આ દીન કાજ,
 ઉસ્તવાર છે મ્હારો એ દીનસાજ.

આત્મિક અને મુંજ ગુરુનું જ્ઞાન,
 “દીન” થીજ મળશે, અરે ઓ તું માન!
 તલપ હું કરું દીન મુળ શોધવા,
 તેના નમો, ને રાહ જોધવા.
 “તનથી અને મને” રક્ષણ મળેછ,
 “દીનનીજ રાહ” સઉ દુખ ટળેછ.
 “મિનોઈમાં મુંજ રવાન તો” ખરે,
 અષોઘની સાથ “સ્વમાન” ભરે.
 તમારું રવાનજ સુધ્ધ થાય રે,
 “દીનની તરીકત” હૈંડે ભરે.
 તેજ દીન મારફત, દાદાર જોય!
 ગેતિનો તું વખત શુદ્ધ કામે જોહ!

ઓ દીન, તું કાયદાનો અમલ આપી સ્વર્ગની રાહ બતાવે છે. ખુદશતની ખુશીને સમજવનાર, તુંદીને અમલમાં રખાવી, રવાનોની પિછાણ કરાવી, મિનોઈ એતેકાદ તું વધારી આપે છે. ભલાને ભલો, અને ખોટાને ખોટો નતિજે તુંથી મળશે. પતમાનનો યાને સ્પેના મીનોનોજ રાહ બતલાવા ચિન્નદ ઉપરથી આસાનીથી પસાર કરાવનાર તું સાહેબ છે. જેઓ દીન પાળે છે, તે ઉપર અમલ કરે છે, તેઓ ચાલાક છે, અને નેક ફાલનો નતિજે મેળવશે. તથા જેઓ હુમત અને હુખત, સાથ હુવરસ્તથી ચાલે છે, તે મલાલ પાળે છે, કીર્તિ મેળવે છે, દીન ઉપરની આસ્થાજ તુંને સદાકાળતું સુખ અને અર્મીગીપણું દીયે છે. દીનથી ચાલવાથી સરળ સુખ મળવાનો વિશ્વાસ છે. દીનથીજ આત્મિક જ્ઞાન, ગુરુપદનું માન મળશેજ. દીન અને અષોઈ રાખી હશે, તોજ મિનોઈમાં માન, અને આત્માને શાન્તિ મળશે. દીનની તરીકતથી તમારૂં રવાન શુદ્ધ થાય છે. ગેતિનો વખત સારા કામમાં ગાળવાથી દાદારના દરશન કરશેજ.

મીનો અશોરવંધહુ. રોજ પચીસમો.

અહુરનાજ કામો ખર લાવનાર,
 ભલા ને ભલા ઓ ભલા મુંજ યાર!
 “પુરેહ પુશાલીજ તું યારી” છે,
 ખુદ્ધિ મેળવવાજ તું “ખારી” છે!
 જ્યાં તુંજ હસ્તિ ત્યાં સુખ છે,
 સુખથી હરતુંજ તે સુખ છે.

ખરે કાયદો જ્યાં આસાન છે.
 ત્યાં ઓ અરે તુર તુંજ સ્થાન છે.
 પાળે તુંને જે સ્વતંત્ર તે છે.
 હુંજતું અનદીઠ એ “તંત્ર” છે.
 ધન છે અને માલ, સોતું હીરા,
 બક્ષે ખરેખર તું તુર, વીરા !
 આબાદ જમીનો ઝાડોને પાન,
 પામે ખરેખર તુંથી અમાન.
 તુંથીજ ધરનોજ સિંગાર શાદ,
 કેવો મધુરો છે ત્હારોજ નાદ !
 “સંસારનો સાથ” હોય ખુબર.
 આપે બલા તું ! એ માતું ખરું.
 ધરે તું પમરતોજ “ધરખાર સાજ”
 ઘોડા હકુમત, અને વાજ ગાજ.
 ચાહું છું નેકોને મ્હારીજ ખાસ,
 મરી ને રહી છે, એજ મુજ “આસ”
 ઝળકાટ દે તું ગેતિનો ખસ.
 ચાહું હું “કેરદાર આપે રે જશ.”
 ચાહું હું “પામું મિનોઈ મજહુ”,
 ઉડતી રહે મુંજ “અપોઈ ધજ” !
 ન્યારે જ આવી રહે રે “કળ”,
 ચાહું હું “પામું મિનોઈની મજહુ” !

ઓ લલા તમે, તું મ્હારો મિત્ર છે. જ્યાં તું મહેરબાન છે, ત્યાં બુદ્ધિ બળવાન છે. ત્યાં સચગાના મોઢાં હસતાંજ છે. તને જે તનમનથી જાણુશે, તેને તું એકું અનદીઠ બળ આપી સ્વતંત્ર રાખશે. ધન, તન, મન અને સંસાર સુખ ત્હારી મદદથી મળે છે. ઝળકાટ તથા કેરદારની શક્તિ તું આપે છે, માલ ધન સાથ મનની શાન્તિ તું આપે છે. ન્યારે મ્હારી કળ આવે છે ત્યારે ત્હારી મદદથી મિનોઈની મજહુ હું મેળવીશ, એ મ્હારી આશા છે.

અસ્તાદ ઇંજદ, —રોજ છઞ્વીસમો.

“આસ્તાદ ઇંજદ” ! ખરે ઓ મહાન !
 મહને લઈ જી તું “ઢાઢારે ગેહાન” !

વળી સાથ આપો ફતેહ સાથ જશ.
 એવો ખરે તું “મીઠો મધ રસ”!
 તુંજથીજ વૃદ્ધિ પેદાયશની,
 સાથે દરેક “યશ અને જશ”ની.
 બેહમન પુંજવાને તું આપ મદદ!
 તુંથીજ પુણું રે હું અહુર મઝદ!
 મુંજની મુરાદ એ “રવાન મુજ વધે”
 પામું ફતેહ હું બધે બધ બધે”!
 વૃદ્ધિ અને સુખ આપ કાયદે!
 ખુરેહના ખરાં બળવંત કાયદે.
 હું ચાહું નિમે, તે “અનંત કાળ ટક,”
 એવો હું, ચાહુંરે ચાહુંરે “હક.”
 “સરજત” મહારી અરે પાર કર!
 મિનોઈ પામું રે એવુંજ બર!
 સુધારો ઇઝદ મહારી “મંદી મતિ.”
 મુંજને તું બક્ષે રે “સતની ગતિ”!
 નમું રે ઓ આસ્તાદ સદ સદ વાર.
 કર તું મુરાદોને નેકીએ પાર!
 આસાન કર મુંજ દિલનોરે ભાર?
 આખેર અહુરાતું પામું હું દવાર!

ઓ મહાન આસતાદ, તું મહને દાદારે ગેહાન લઈ જા! મીઠો
 રસનો જશ આપી મહારા કામમાં ફતેહ દે! યશ અને જશ
 અને બેહમનને પુંજવાની મદદ તારાથી મળે છે. હું બધે ફતેહ
 પામીશ, મહારા રવાનની ખુશ બકિત મેળવીશ, તે તારાથીજ. મને
 એવો હક આપ કે અંત કાળ સુધી હું નિર્ભી શકું. મહારી મદ
 મતિને સુધારી ઉંચ ગતિની મહારી સરજત બનાવ, કે હમેશ સતને
 સાથમાં રાખું. મહારા દિલનો ભાર આસાન કર કે પાક અહુરાના
 બારણામાં હું સહેલથી દાખલ થઈ શકું.

મીનો અરમાન--રોજ સતાવીસમો.

ખુલ્લું રોશનીના “મીનો અરમાન”!
 અજબ દખ્ખો-ને અજબ તુંજ શાન!

મીનોઈ મહેલાં “ મીનો આસ્માન ”
 ગોહર સમાં છે ઝળક તુંજ માન !
 “ મીનો શક્તિ ” એપર આધાર કર,
 લાવ અહુર મઝદનાં ફરમાનો યર !
 ખરે તે મનુષ્યને, શોભાજ ધરે,
 માન સાથે ઇઝદ ને મોભો ભરે.
 પોપણુ કરે નિત ધરતિએ યાર,
 અલગ તું રહે છે વળી “ એક તાર ” !
 ફાયદો અતિશ્ય જમીનને કરે,
 ચક્ષુએ રોશની ની તાકત ભરે.
 સંસાર સુખ સાથ પ્રકાશ દે,
 ખુશાલીજ ભરવા જતન તુંજ લે.
 “ રૂપનદાર જમીને ” પેદાયશ થી,
 ત્યાં પણ તુંથી ખુશાલી વધી.
 ફળો ને ફળાદી આખાદ છે,
 તુંથીજ તેઓ અતિ શાદ છે.
 ખાહેશ યર લાવ અહુરનીજ તું,
 એવો ભલો “ નેક ખાહ ” બી તું !

મિનેા આસમાન, હારી રોશની અને ખુલંદ દરનનની હું
 તારીફ ગાઈશ, હોઈ ઝળક કિમતીમાં કિમતી ઝવેરાતના જથ્થા
 કરતાં બહુજ મોટું છે. તું ધરતિતું પોપણુ કરે છે, આંખોમાં
 રોશની ભરે છે, સંસારમાં સુખનો પ્રકાશ ધરે છે, જમીનને ફળ
 ફલાદીથી આખાદ રાખી અહુરાની ખાહેશની નેક ખ્યાહી તું કરનાર
 છે. તુંને હું સદા નમું તેણું જોર આપ !

જમ્યાદ ઇઝદ. રોજ અદાવીસમો.

નેકીજ હરદમ ખુલંદ તું અનાવ,
 “ ખુલંદ મારફત ” માં સૌ તું સમાવ.
 ભલી રીતની જો જમાન હું કહું,
 તાજુબ થાઉં કદી ના બહુ.
 પેદાયશની તું કર પરવરસ,
 એવો ભલો તુંજ ગેતિમાં રસ.

કરું તું સૈતાયશ, ધનસ્તે બહુ,
 આપે તું નેકીને વૃદ્ધિ સહ.
 મ્હને લાભ આપે તું કામનો,
 એવો ખરો પ્રિત તું નામનો.
 “અહુર” ની હો જે મુરાદો ખરે,
 તે મુંજ મનમાં હંમેશાં ભરે.
 લાયક બનું હું “અહુર ચાર” કાજ,
 સંભાળ દેધને ગખ મુંજ લાજ ?
 દે મુંજ જીગરમાં ખુશાલીજ તે,
 સુખી હું થાઉં એ સલાહજ દે ?
 “ગતિ મીનો” સ્થાને એવુંજ ધર !
 “સદા કાળ વૃદ્ધિ,” બધાંનીજ ભર ?
 સદા તું મવકલ છે ધરતિ ઉપર,
 જે ધરતિ લાવેછ હાજતો ખર.
 સદા તે રસાળી ચારાથી પૂર,
 ધાન્ય જે આપે તું ભરપૂર.
 “કયાંન અને અએરપદી” જે ખોરેહ છે,
 તુંથીજ તેની રે ખરકત છે.
 બન હુમશરીક એ ખોરેહથી તું,
 પમરતી રહે તુંજ નેક ખુશખ.
 “મનશાની” બી જોડાઈ રહે ત્યાં બલી,
 ક્રશો-ગર્દ વખત ટક તે લંબાય કદી.

બુલંદ નેકી આપી, સઘળું બુલંદીમાં સમાવનાર, પેદાયશની
 પરવરશ કરનાર તું છે, ત્હારા નામનો ખરો લાવ રાખવાથી, હું
 લાભનાજ કામ બનવી શકીશ મ્હારી લાજ રાખ, અને દાદ લે,
 કે જેથી અહુરાને ગમતાજ હું કામ કરી શકીશ. જમીન ઉપર તું
 મવકલ છે, અને સઘળી હાજતો ત્હારાથી ખર થાય છે. કયાંન,
 અને અએરપદીની જે જે ખોરેહ છે, તેની ખરકત ત્હારાથી છે.
 ત્હારી એ ખુરેહ ક્રષો ગર્દના વખત સુધી પમરતી રહો !

મીનો માહુરેરુપંદ, રોજ આગળુત્રીસમો.
 “અશો કુલ મુરાદો” આપેજ તું !
 પામું “ધમ્યત ને જ્ઞાન” હું.

“આસ્તે ખેરદ”-તો તુંજ આપશે,
 તુંથીજ “ગોશી-સરૂદ” ચાખશે.
 “મનશની મને મુજ” તું ભરશે,
 “મુખમાં ગવરની” ખી તું ધરશે.
 “કુનશની કરાવી” દે બહેતરી,
 એવીજ ન્યારી તુંજ “રહેખરી”
 શરીર તું ટકાવે બલા હાલમાં,
 “સ્વાનને ખિલાવે એક બાલમાં”
 પહોંચે ને “આખર બહુસ્તે” ખરે,
 અંતકાળ ટક તે ખુશનુદ ફરે.
 શીદ તું ઉપર, ત્યાં તું “પાસ્થાન,”
 બને તું “ખરો દોસ્ત મારેસપાન”!
 તનો મનમાં તું શરીક સમ વસે,
 “ગરોથમાનમાં, તું લમ્હ ને જશે”.
 બલી દીનનો તું ફેલાવ કરે.
 “નેકીનો ફાયદો” આપી ફરે.
 તહારી દુવાથી જઈશ “અહુર” પાસ,
 એવીજ દિલે ખરી મુંજ આસ.
 “મારેસ્પંદ ! મિત” શિક્ષણુ તું, દે !
 મહાર તું રક્ષણુ “સદાકાળ” લે !
 “દીનની જે વૃદ્ધિ” કરે ખેરખ્યાહ,
 ખુશાલી ભરેલી રહે તે જગા.
 દીન કાજ આક્રીન ધજરને કરે,
 સદાકાળ માટે તે શાન્તિ ભરે.
 બણો કોઈ હરરોજ દીની કલામ,”
 તેનેજ દીયે “અહુરા સલામ” .

ઓ મીનો માહરેસ્પંદ, તું અમને જ્ઞાન, અને ઇદમ આપ-
 નાર છે. મહારા મનમાં મનસની યાને નેક વિચાર, મુખમાં ગવરની
 યાને રાસ્ત બોલવુ, તથા હાથ વડે કુનસ્ની, યાને નેક કામ કરાવવાની
 શક્તિ તુંજ આપશે. શરીરને ટકાવી, મહાર એકબાલ વધારી
 આપનાર તુંજ સાહેબ છે. જેના ઉપર તું શીદા છે, તેનો તું
 ખરેખરો રાહબર દોસ્ત છે, નેકીનો ફાયદો, અને બલી દીનનો ફેલાવો

પણ તહારાથીજ છે, અને તુંજ આખેર ગરોથમાનમાં લઈ જશે. જે કોઈ દીનને માટે આક્રીન, તથા ઇજ્જત કરે, તેને શાન્તિ છે. માટે દીનના કલામે હમેશ ભણો, કે જેથી અહુરાને સલામ કર્યા બરોબર મનની શાન્તિ રહે.

મીના અનેરાંન. રોજ ત્રીસમો.

અપાર રોશની ” ના ઝળકતા તુરા !
 “ ગરોથમાન ” પર ઓ મવકકલ શુરા !
 હમેશ સુખ સાથ ફાયદો કરે,
 નિરોગી ખુશાલી દમે દમ ભરે.
 ગેતિમાં રહી જે “ રાહ રાસ્ત ” ધરે,
 ચિન્વદ ઉપર તું મદદે ફરે.
 ઝેરી છરી સમ તે ચિન્વદની ધાર
 બને છે જ્યારે ખુરો થાય પસાર.
 વળી તે ગબડી જઈને પડે,
 સિવાય દોજખ ન કંઈખી નડે.
 અપોષ ભર્યા હોય જે તમામ,
 બહેરે જાય તે નેકે નામ.
 ભલા ઓ અમશાસ્પંદ, મદદે વધો !
 નેકામાં જાયે વખત મુંજ બધો.
 અરે ઓ ઇજ્જત રહાય તો કરો ?
 મહારાં તનો મન અપોષ નિત ભરો ?
 જશે “ મહાર ” રવાન બહેરે ”
 ગેતિ ગુન્નર હું ખીનદહેરે.
 પોહોયું હું આખેર “ ગરોથમાન હુંક ”
 રહેવાને “ અહુર પાસ ” મળે રે હુંક
 હું નાચીજ કમતરને તું બચાવ !
 સુધારો મહતે ને સુધાર મુંજ ભાવ !
 હૈયામાં આવો રે “ દાદર ” જોશ,
 જ્યાંથીજ “ માયાના નિકળેરે ધોધ.”
 નેકીમાં રાસ્તામાં ચારી તું દે !
 મહારી ઇજ્જતને બચાવીજ લે !

કઈ હું તુને આખેરસમાં સલામ,
 “હરમીસ” સર્વે દે મન તન તમામ.
 ને ચાહે કે “જગમાં અષોધ વધો” !
 બને “પ્રિત તાલો” બધે બધ બધો ?

ઓ મીનો અનેશન, ત્હાર તુર ઝળકતું છે, જેઓ ગતિમાં
 રાસ્તીની રાહે ચાલે, તેઓ ચિન્વદ પસાર કરતાં ત્હારી દાદ મેળવે
 અને હમે હમે ખુશાલી પામે. આ ચિન્વદની મેરી છરી ઉપર ખુરા
 વચારના આત્મા કદી પસાર થઈ શકે નહીં. ઓ અનેશન, તમે
 મ્હને સ્હાય થાવો, અષોધ ભરો, મ્હાર રવાન બીનદહેસ્તે, પસાર
 થઈ બહેસ્તમાં જાય, મ્હારા હુંડે દાદાર માટે જોશ આપો, મ્હારી
 ઇઝદ બચાવી લેવો. નેકીમા રાસ્તીમા, તું મ્હને ચારી આપ !
 જગતમાં અષોધ અને પ્રિતનો વધારો થાવો !

“બેરેજો” ઇઝદ. ફરેસ્તો એકત્રીસમો.

“બુલંદી રવાનોની” બક્ષનાર તું !
 પનાહ હર મકાનોમાં દેનાર તું !
 “અવસ્તાના માથ” બણે તું જ કાળ,
 કાપે ગુનાહ તે ને રાખેછ લાળ.
 વળી તન તાકાત ને જોર પુર,
 આપે “બેરેજો ખરેખર શુર”.
 બુલંદી નસીબીની બક્ષેજ તું,
 દુખી જીગર હોય રક્ષેજ તું.
 મદદ તું દીયે છે ખરેખર અગર,
 જીંદગીને રાખે તું ઝલ વગર.
 મ્હારી ઉમ્મરમાં અષોધ તું ભરે,
 ખરેખર બુલંદ તું ખરેખર ખરે !
 આખ સાથ તેજ તને આપનાર !
 સાફ સફાઈ ને સુખ સાંધનાર !
 નમો રે તમો આ “બુલંદ બેરેજો”
 સદા કાળ સુખી તમેજ ઠરશો !

ઓ બેરેજો-તુ રવાનની બુલંદી વધારીને, પનાહ આપે છે.
 જેઓ અવસ્તા માંથ લાણે છે, તેઓનો ગુનાહ કાપે છે. તાકાત અને

જોર આપે છે. દુખી જીગરને સુખ બદ્ધે છે. જીંદગીને વગર ડાઘે
તું રાખે છે. તનમા તેજ અને સફાઈતું સુખ તું આપે છે. નમો
ઓ નર અને નારીઓ, કે બેરેજો, તમને આ ગેતિમાં સુખી રાખે !

હોમ ઇઝદ. ફરેસ્તો બત્રીસમો.

ઉમંગ અને હોંશને તું આપ “ હોમ ” !
“ દિલને, ” મનમાં તું આપ જોમ.
પ્રકાશ દે અજબ, ને તે સાથ દર,
“ મીનામાં જવા ” ને તું આપ સુર
શક્તિ ભરી તહારી દાનાઈમાં,
એલમ અને બહુ “ તેજ જ્ઞાનમાં ”
સુરખી વળી તું દીયે મુંજ તન,
જેથી રહે શાન્ત મહારંજ મન.
આહું બહુ તે તું આપ તુરત,
“ અષોઈ ” ધરવાજ બહો સુરત.
રહેખર તું એક વધારો ભરે
સૌથી સરસ રસ ઉરવાન ભરે.
કુલ વિપતો ને બાળુ ધરે,
બચ્યાંઓ આપીને, તું “ ધર ભરે. ”
“ ચારી, પનાહી ” બી તું આપશે,
તહારી દુવાથીજ ફળ આપશે.
ટકાવે વધુ ને વધુ આ પ્રાણ,
આપે મનોમાંજ ભારી સ્થાન.
તનનેજ તાકાત તું આપનાર,
આત્માને ઊંચી જગે રાખનાર !
દે દુર કરે તું દરજે હઝાર !
મહારી તું હિમ્મત, ને ફતેહ વધાર !
ઓ “ હોમ ” ! આપો મિનોઈની હિમ્મત,
થાય અનંત કાળમાં કિમ્મત.

દિલ અને મનમાં, જોશ અને ઉમંગ આપે છે. ઓ પાક
હોમ ઇઝદ ! મિનોઈમાં જવા પ્રકાશ આપે છે. જ્ઞાનમાં શક્તિ
આપે છે, મહારા મનને શાન્તિ દીયે છે. કુલ વિપતોને દુર કરે છે,

ધર બચ્ચાંઓથી ભરપુર કરે છે. ઉરવાનનો રહેખર છે. ચારી અને પનાડનો આપનાર છે. રૂડા ફળ ચખાડનાર છે. તાકાત આપી આત્માને ઉચ્ચ ભાનમાં લઈ જાય છે. મહારી તુ હિન્મત સાથ ફતેહ વધાર ! ઓ હોમ, તું મિનોઈની હિન્મત આપ, કે આખેરના વખતે મહારી હિન્મત યાય.

દહમ. ૩૩ મો તુરી શીરેસ્તો.

દુવાનો દેનાર યજ્ઞ દહમ,
કર તું અમારા ઉપર રે રહમ !
વિચારો ખુલંદના પ્રવાહ બરે,
ચુનાઈથી નિરાળું તું તન કરે.
વળી અનુઓનો, પાસખાન છે.
એવો ખરે તું મેહેરખાન છે.
ખરેખર રવાનો ખુશાલી ધરે,
સહેલથી “ચિન્વદ ખુલ” પર ફરે.
નિગેહખાન થા દહમ નેક દોસ્ત,
ખુશામકતને ખિલતો કર હોશ !
“મિનોઈતું ડહાપણ” તું તો દીયે,
અમો કાજ ફવી તું દાજ લીયે.
અરે ઓ “દહમ” ! તું રહમ કર રહમ !
જેથીજ ખિલતું રહે આ કરમ.
સ્પીતામા જરથુસ્ત્રનો આ ધરમ,
ખનાવે અષોઈ સાથ હૈડું નરમ !
શીદા હું ધર્મ પર રે લાખ વાર,
“દહમ ઓ ભલા તું” રાખ ઓસ્તવાર !

ઓ દહમ, તું દુવાનો દેનાર છે, અમારા પર રહમ કર ! ખુલંદ વિચારનો પ્રવાહ આપી, તનને નિરાળું રાખે છે. અમારો પાસખાન છે રવાનને ખુશાલી ભરી ચિન્વદ ઉપરથી પસાર કરાવે છે. અમારી દાઝ લઈ, અમોને મિનોઈતું ડહાપણ બક્ષે છે. સ્પીતામા જરથુસ્ત્રનો આ ધરમ અષોઈ સાથ આ હૈડાને નરમ ખનાવે છે. એજ ધરમ ઉપર હું લાખ લાખ વાર શીદા છું અને ઓ દહમ તેમાં તું મને ઓસ્તવારી આપ ! એજ. આમીન ! આમીન ! આમીન !

આખેરના બે બોલ.

પ્રિય વાંચનાર ! પ્રિય હમદીન સપુતો, અને સપુત્રીઓ ! આ સાથે, “માહુરી માળદયસ્ત્રી મુનાબત ” યાને તેત્રીશ શીરેસ્તાઓનું પ્રાખ્ય પુરું કર્યું છે. એ માટે જેઓએ બહુ-તરનાં લેખ માંહેથી તારીલ પુરી પાડી તે માટે આભાર માન્ય કરું છું, જે માટે પ્રથમ પ્રકાશ કરતાં હું લખી ગયો છું. છતાં મહારા હૈડામાં હલતા જે બાવો તૈયાર છે, તે લખવા આંચકી લેવશ નહી. ગમે તે લખો, યા વાંચો, યા બોલો, એ દરેક સર્વની મતિને આધીન છે. તેમ જે કાંઈ અસલ લેખો માંહેથી વિદ્વાનોએ અર્થ કયા છે, અને કરશે, તે પણ, તેઓની મતિના અને તેમને મળતી આસપાસની સહાદતો ઉપરથીજ થાય છે. ત્યારે જે સહાદતો મળે છે, અને મળી હશે, તે પણ અસલ મતિ ઉપરથીજ, પાછી થઇ છે, તો તેમ કરતાં, આ મહાન અનદીઠાં “મિનો ઇઝ્ઝેદા, અને અમશાસ્પંદે ” માટે જે આપણે લખી ગયા, તે લખતાં હજી ઘણું આપણે ન વર્ણન કર્યું હોય, એ પણ સંભવિતખાબદ છે. તેટલા માટે, તે દરેક શીરેસ્તાઓની શક્તિઓ ઉપર પુરેપુરું આપણે અજવાળું પાડતાં કશી પણ ભૂલો થઇ ગઇ હોય, તે માટે સઘળી પેદાયશો સમક્ષ, સઘળી વાંચક વર્ગની આલમ સમક્ષ, હું બે હાથ જોડી તે “મહાન કવિ કારસાજ કીરતાર” થી ક્ષમા ચાહું છું. વળી એમ પણ ક્ષમા ચાહું છું કે રખે કોઇના મનમાં વિચાર આવે, કે “દરરોજના વિસ્તારમાં, આ મોનાબતોજ વાંચવી અને બીજી ન વાંચવી.”-ના તેમ કદી કરવુંજ નહી. આપણા દીન ધર્મના ઝંદ અવસ્તાના નિયમો મુજબનીજ પ્રાર્થના કરવી.

તેના કાષ્ઠને ન સમજ પડતા સ્તોત ઉપર “ચક્રીનની આસ્થા” રાખી, તે બહુતર રાજ બહુવું, હર સીતારા માટે બહુવું, યોગ્ય રીતે બહુવું, છતાં તે માંહેથી કારેગ થતાં, કાંઈ સાર રૂપ મેળવવું હોય તોજ, આ અદના લેખમાં કાંઈ નજર ફેંકવી.

ઈનસાન માત્ર ખાકથી પેદા થયલું, તો તેની દ્રષ્ટિ, ખાકની બહુજ નજદીક રહે છે, કારણ કે, તે ત્યાંથીજ પેદા થયલું છે, માટેજ, તે વિચાર ધણોજ મદાન છે. કારણ કે, જાતિમાં લપેટાઈ આપણી એકલપેટાઈ ધીમે ધીમે આપણે મેળી દેવાની છે, મસ મોટી ચૈક્યતામાં આપણી ક્રવણીને ભેલી દેવાની છે, અને તે ખિલવવા માટે, આ ફીરેસ્તાઓની રાહબરી આપણને આપી છે, જેમાં પહેલી નજર, આપણુ “બેહુમન યાને અક્કલના ભંડાર” ઉપર ધરીશું. ગમે તે માર્ગે દોડી શકશે કાંઈ મના કરશે નહી, કારણ કે, મન” તમને તે ચલાવવા આપ્યુંજ છે. સત માર્ગે ચાલો, હઠ કરી ત્યાંના ત્યાં રહો, ધર્મ ઉપર આસ્થા રાખી ધર્મ-માર્ગ અખત્યાર કરો, કર્મ ઉપર કસોટી કરી, તેપર અમલ રાખો, પણ આખેર, તે સધળાને સહેલો કરતો માર્ગ તે “જ્ઞાન માર્ગ” છે, અને તે માર્ગ, અહૂરાનો પહેલો શિષ્ય તે “બેહુમન અમસાસ્પંદ” છે.

ન્યારે અજ્ઞાનતાના માર્ગપર રહી મૌજ મારીયે છીયે, ત્યારે, ધરથી બહાર વેગળું જઈ પડવામાં સુખ માન્યે છીયે, પણ ન્યારે “જ્ઞાન માર્ગ” ઉપર “મન” ને રાખીશું, ત્યારે, તે જ્ઞાનમાર્ગથી આપણા હૈયાંની હૃદમાં, કેવો આનંદ બ્યાપે છે તે અનુભવ, જેઓ મેળવે છે, તેઓજ તે જાણી શકે છે.

આપણે વારેવારે સમાગમમાં આવતાં, ધણીકવાર આપણા મનને ન રચતું જોઈશું, પણ તે જોતાંજ ઉસ્કેરાઈ ન જતાં, ધીરજથી થોખીશું, તો, એજ ખ્યાલ કરીશું કે “જે તમને દેખાય છે, તે ખીજને નથીજ દેખાતું.” જે ખીજને સુજે છે, તે તમારાથી નથી બુજાતું, પણ એ બધાંનો ફસલો આખેર થશેજ, અને તે ફક્ત જ્ઞાન માર્ગેજ, જે બહેમન અમેશારૂપંદના બળથીજ થશે, તે માટે, તેમની પાછળ આવતા મહા બળ તેજસ્વી તુરો આતપ છે, જે તમોને ઝેન, અને અગ્નિ અને ઉલટનો જોશ આપી, તમારા આગળ વધતા હોંશને ઝળકદાર કરતો રહેશે, અને બહેમનના ભવ્ય જ્ઞાનના કિરણો તરફ પોંહોંચાડતો રહેશેજ. આવી ભલી ઝેન તરફ, આવાં જ્ઞાન માર્ગના સ્થંભ તરફ, આવી અપાર ગતિ સુધી લડત કરવાના બળનો કળ મેળવી આપનાર કોણ ? કોણ ? ખીરાદરો જોલો ? કોણ ? સાથે જોલીશું, તો ઐક્યતાનો મસ મોટો નાદ, આખખી ખાકી રહેલી માજદીયસ્તી જરથોસ્તી ટોળી તરફથી નિકળશે, તો તે નાદ, તે અવાજ, “સ્પીતામા જરથુસ્તના પવિત્ર નામનોજ થશે, તેજ, તેજ, અને તેજ ભલા નેક પાક પવિત્ર અષો જરથોસ્તા, મહરી દ્રષ્ટિથી ન ખ્યાતી શકાય એવા ઝળકતા અહુરાના ખાસ પેગામચાએ આપણને આ રાહ ખતાવી છે, જે સ્વર્ગમાં સંવારવાની ચાવી છે. શું હુંક નજરમાં, અજ્ઞાનતાને, ધર્મમાં મર્મ ન દેખાયો, માટે મર્મ નથી? દ્રષ્ટિ સંકોચાયલી, તે જોહલો વિસ્તાર કદી જોઈ શકે ? જન્મથી કાનની શક્તિ જોહી દીધી હોય તે સંગિતના સરોદની શી

સરખામણી કરી શકે ? છતાં કે ન માને તો આપણે જાણ્યેજ છીએ કે “હઠ” કેવો ગુણ છે ?

જો કમતરીના સાદા અને સામાન્ય ખ્યાલના લેખો વાંચનારને મૌજ આપતા હોય, તો તે તેમનીજ ઉંચી મતિની નિશાણુ છે, કારણ કે સાદા શબ્દોમાં પોતાની ઉંચ મતિથી કાંઈ રૂડા અને ઉંચા ખ્યાલ લેતા હશે.

માજદીયરની દીનનો નાદ “સદા કાળ” યાદ રહે !

સેવટે રાજ્ય પતિને, સંસારના પિતા માત્રુજને, ખંડેનભાષ્યો, ને સગાં સ્નેહીઓને ક્રશો—ગર્દનો માર્ગ મળે, એમ ચાહી, આમીન કરતાં,

હું છું તાબેદાર કર્તા,

“હુરમીસ”

A big Workshop

Where

Motor Works of every description
are carried out, and conducted

by

Ablest Managements

and

Greatest experience

Charges moderate.

**THE MOTOR
EQUIPMENT CO.**

Lanington
Road.

Petrol
Motor Oil
Grease & Motor
accessories.

Tribuwan
Terrace

Dunlop
&

Mackline Tyres Tubes

always to be had

in

largest stock.

Our aim

Careful attention

Moderate Rates

Prompt Despatch

&

Perfect Satisfaction

for a Moderate

Profit.

Vulcanizing done by H. F. Process.

Please to write

or see Manager

The Motor Equipment Co.

Lanington Road.

Tirbuwan Terrace Girgam.

PLEASE NOTE THAT

Banaji's Tutorial Commercial Class,

(GOWALIA TANK ROAD, BOMBAY.)

WHICH

Stood First in India

ON FOUR OCCASIONS AND WHICH

secured a prize in **SENIOR** London Chamber of Commerce Exam. 1916.

will admit students for May 1919, London Exams.

only up to 1st September 1918.

Apply Immediately for detailed prospectus,

TO

The Principal & Proprietor ;

Mr. M. S. Banaji, F. N. F. A. (London),

Prizeman, Honourman, Accountant & Auditor.

Fees: For full course Rs. 100 payable Rs. 7 monthly.

Time 8-10—9-15 A. M., or 7-30—8-35 P. M.

Unsuccessful Students Coached up

Free Next year.

Dealers in most
Reliable Motor Accessories:—

DUNLOP
MICHELIN & PALMER
TYRES & TUBES,

Charges Moderate.

THE GLOBE
PATROLEUM Co.

Grant
Road

Gowalia
Tank Road.

Guaranteed
Vulcanizing Work.

done by
H. F. Process.

Our aims
Prompt
attention
Genuine
Materials
&
Moderate Rates.

Vacuum oil and Petrol always
to be had, or sent to orders.

Manager. { **The Globe Patroleum Co.**
Gawalia Tank,
Bombay.

સુતરાઉ અને ગરમ કાપડોનો,
રેસમ પટા, કોર, દાણા રુપેન્ગલ
જીક ચલક તથા કસબનો
ધીસખી વેચારી—

મુંખઈની મોજીલી પ્રજામાં એકે
બોલે વખણાયેલા અને
ભરસેદાર ધંધાદારી

માલની સ્વચ્છતાઈ સાથ કીમતમાં
સવલતાઈ અને
કીકાયત
ભાવો.

કામમાં કળાખાજ અને કુશળ
સસતુ અને સરળ વાયદાના
વખતસર, માલની તૈયારી કરી
ખતલાવતું બાણીતું
ધામ.

* શ્રાંટ રોડ-ફીરોજશાહ ફરામરોજ-મુસ ખીલડીંગ. *

ટોપી—હથી મખમલની ટોપી—

અમારી સુપેરચાલીરી

તે

અમારી હાઈ-ક્લાસ ટેલરીંગ અને ફીનીસ—

ઉંચા દીઝાઈનના—સુવાલા કુમાસના—તરેહવાર જાતના

સદરા—તથા લેસપીસ

ધર સંસારો ખોરાકી મલશે
ખીસકીત જામ, જલી વિગેરે
હમેશા ખજાર ભાવે

દરેક ટાંકણાને ખરની કસતીઓનો
મોટો જઠરો હમેશા તૈયાર છે.

એકજ વાયદો

એકજ ભાવ

ચોખ્ખો માલ અને

સસતું ધામ

મલો, યા લખો !

ફીરોજશાહ ફરામરોજ.

શ્રાંટ રોડ, મુસ ખીલડીંગ.

તમારા

બહાલા બચ્ચાઓના

લગનના સુભ પ્રસંગ માટે પદનો સામાન

ઉંચા ડીઝાઇનનું ફરનીચર—

અમે

બનાવી આપવા તમારી હાજરીમાં છેએ

નવી મુબઇની નવી ઇમારતોમા નવી જાતનું

અપ-ટુ-ડે-ફરનીચર

બનાવનાર,

ફક્ત એકજ ઓરડર અમને આપશે

જાતે કામ કરનાર કારીગરો

ઉંચાં, ટેસ્ટ પ્રુલ પ્લાન પ્રમાણે ચોક્કસ કામ-ઉંચી

જોઈનરી-ઉચી શીનીસ, અને ઉંચું પોલીસ

ચોખ્ખુ લાકડું-ઉંચી શીનીસ અને સવળ દામ

એજ અમાર પ્રમાણીક કામ છે

લખો-યા-મલો-

મેનેજર

આર એમ પતયાલ એન્ડ કું

૬૬૭ ફેસટલ-સેન્ડર્સ રોડ.

સુખધનું જાણીતું અને અતિ લોક પ્રીય ધામ,
જેમા

સુંદર શ્રેષ્ઠાઈની બરપુર ખાતરીનો
ખનાવેલો માલ

તેની સવળ હિમ્મતમાં દરેકને

સગવડ આપતું

હિમ્મતથી ખડું છે

ભાવ

અતિ કિશાયત

હોનબા રોડ.

કોટ— બેશો કંપની—

જગતની

ઝહેમત ભરેલી

જગમાં, હુન્નરની

હરોલમાં રંગ કરતું, પ્રજા

મતે વખણાયલું સર્વે પ્રકારની

હુન્નરમંદીમાં પહેલું

સઘળી વસ્તુઓ
સગવડ ભરેલી હિમ્મતે
મળશે.

જુદા જુદા શોખને ખંધ
બેસતા ઉંચાં અને સવલ
ભાવે હમેશ તૈયાર છે.

ખાતરી અને સચ્ચાઈ
અમારી

ખાસ નેમ છે. એ
ધ્યાન રાખવું.

સુંદર અને સફાઈદાર

નવાઈ ભરેલા નાદર

નમુના

નો

જંગી જમેલો

ફેશનની ફેન્સી

—બેટ—

હુન્નર સાથ-સુંદરતા સફાઈ અને સરળ ભાવ સાથનું
જાપાનીસ સેલુન-બેશોની કંપની
હોનબા રોડ, કોટ, સુખધ.

“ડાન ફાટોગ્રાફીક સ્ટુડીઓ.”

ફાટોગ્રાફીક આર્ટનો નાદર હુન્નર કરી બતાવિયું ખાતું.

આજ “ નવ વર્ષ ”થી સ્થાપવામાં આવેલા તલાવ આગલના “ડાન” સ્ટુડીઓમાં, ફાટોગ્રાફીક કાવ નાદર રીતે કરવામાં આવે છે તેમજ ખાસ “અર્થ ટાઈપ” પ્રિન્ટીંગ પ્રોસેસથી પીકચરો છાપવામાં આવે

ફાટોગ્રાફીના હુન્નરમાં સમજદાર, તેમજ ખીજા અનુભવ દરેક સલાહ આતિ નમનતાઈ સાથે પુરી પાડવામાં અને આવશે, નાની, જુની સખીઓ ઉપરથી ઘણાજ એનલાઈમેન્ટો કરી આપવામાં ખાસ ધ્યાન આપવામાં

ઉપરાંત પીકચરોને અનુસરણી ફ્રેમો બનાવવા જાતની ઓકની ફ્રેમો તૈયાર છે. એક પોસ્ટકાર્ડ મલ બેઠા ફ્રેમના નમુના મોકલી ફ્રેમના ઓરડર લેવા તૈયાર

હમારે ત્યાં “હારમોન્યમ” બનાવવામાં આવે હોંદી રીતે અનુસરતા તેમજ મધુર અવાજના ખા કરવામાં આવે છે.

જૂના હારમોન્યમને રીપેર કરવાનું કામ ઘણાજ બાવે તેમજ ખાત્રીદાર માલ મસાલો વાપરી બનાવ્યે

“ ડાન ” સ્ટુડીઓના હુન્નરની ચિત્રમાળા ટક ગુમાવશે નહીં.

હારમોન્યમ, તથા પીઆનો કમીશનથી વેચાવી

“ડાન”

ફાટોગ્રાફીક સ્ટુડીઓ
ગોવાલીયા ટેન્ક-

